

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVELETÉT VÁRÓKNAK

A romániai egyház
a jövőt tervezi

Románia Krisztusért! 2017

HOZZÁ HASONLÓAN

MENJ EL, TE IS HASONLÓKÉPPEN CSELEKEDJ!
LK 10:37

A SZEMÉLYES MISSZIÓ ÉVE
2016-2017

- ELŐKÉSZÍTÉS
(2016. szeptember-december)
- VETÉS
(2017. január-március)
- GONDOZÁS
(2017. április-május)
- ARATÁS
(2017. július)

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

Vigasz és küldetés

4 Az Unió Költségvetési Bizottsága

Ștefan Tomoiagă

Az elnök üzenete

6 Az Unió Költségvetési Bizottsága

Aurel Neațu

A titkár jelentése

8 Az Unió Költségvetési Bizottsága

Eduard Călugăru

A kincstárnok jelentése

9 Vélemények

Remus Soare

Istenről és az ártatlanok szenvedéséről

10 Család

Gili Antea

A bekötött szemű szeretet

12 Lelki élet

Daniel Bota

Jézus testamentuma

15 Riport

Benone Lupu

Naplójegyzet Amatricéből

17 Hírek

Nyugovóra tért 2016

20 Ügyosztályok

Nicolae Alexandru

A misszió szentől szembeni kommunikációt jelent

22 Reflexiók

Iacob Coman

Az Ige és az Ige szavai

24 Diaszpóra

Mihail Baciu

Lelki üzenet Connecticutból

26 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu

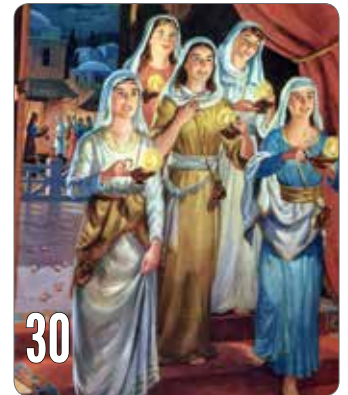
(IV) A szentély az agitáció, a kutatás és a közöny közepette (1956–2015) – II. rész

Az 1980-as válságtól a XXI. századig

31 Szívtől szívnek

Florin Istrate

A megkülönböztető... különbség

Sokunkkal az a gond, hogy azt hisszük, mi teremtjük elő az áldásokat, holott csupán terjesztői vagyunk azoknak. Egyedül az Úr rendelkezik mindazon forrásokkal, amelyek kielégíthetik a nyomorban szenvedő embereket. Mi nem tehetünk mást, mint elfogadni Isten gazdagságát, és megosztani azt másokkal. Ha áldásokban részesültél, adj azokból másoknak is. Tápláld az embereket energiával, lelkesedéssel, beleéléssel! Akkor dolgozik benned az empátia, ha didergő, hóbán meztláb járó felebarátod láttán a te lábad ujjai is megdermednek, és megnyitod otthonod ajtaját, hogy átmelegedjen, majd megajándékozod őt egyetlen pár meleg bakancsoddal. „Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszertők, irgalmasak, kegyesek” (1Pt 3:8).

2016. december. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georget Pirlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította és szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0740-100015; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

VIGASZ ÉS KÜLDETÉS

Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel” (1Thess 4:18). Amikor szereteteinktől válunk meg, a remény az újratalálkozás napja felé tereli figyelmünket. Pál apostoltól tudjuk, mi reménységünk és vigaszunk forrása: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban” (16. vers). A második eljövétel minden reménységünk!

A 2016-ban megpihentek közül néhányat megemlítünk ebben a számunkban, de ennél, sajnos, sokkal többen voltak, egyesek hirtelen távoztak az élők sorából. Szeretett halottaink mellett adventistábbakká válunk, Krisztust váróbbakká, s a mennyei Vigasztaló erőt önt lelkünkbe, értelmünket mélyebb igazságok feltárására vezeti.

Először is elmondja nekünk, hogy ugyanazokkal a szeretett személyekkel fogunk találkozni, de rák- és szívbetegezés nélkül. „A halottak olyan termettel támadnak fel, amilyennel a sírba szálltak... De az igazak az örök ifjúság frissességével és eleveenségével támadnak fel... Minden fogyatékoság és rútság a sírban marad... A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak” (*A nagy küzdelem*, 529). Micsoda napot készít számunkra csodálatos Megváltónk!

De van még egy vigasztalás. „Mózes meghalt, de befolyása nem halt meg vele együtt. Annak to-

vább kellett élni és újra kellett éledni a nép szívében... Amiképpen a leáldozó nap utolsó sugarai bearanyozzák a hegyek ormait – bár a nap rég letűnt a hegyek mögött –, úgy a tiszta, szent és jó cselekedetek fényt vetettek a világra, miután maguk a cselekvők már rég elköltöztek. Tetteik, szavaik és példájuk örökre élnek!” (*Próféták és királyok*, 489). Én milyen befolyást hagynék magam mögött?

És egy utolsó gondolat, ezúttal Péter apostoltól: „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!” (2Pt 3:11-12). A vágyakozás és a várakozás cselekvésre kényszerít. Egy helyen láttam egy képet, mely Jézus mennybemenetelét ábrázolta, s a kép alján a következő, leleményes bibliavers-kombinációt olvashattam: „Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek” (Csel 1:11; Mk 16:15).

Tegyünk mi is ekképp, annál is inkább, mert Aki eljövendő, nagyon hamar eljön! „Ámen, jövel, Uram, Jézus!” ■

Teodor Huțanu, a *Curierul Adventist/Adventszemle* főszerkesztője

**BOLDOG
REMÉNYSÉGÜNK
TEODOR
HUȚANU**

**A VÁGYAKOZÁS ÉS
A VÁRAKOZÁS CSELEK-
VÉSRE KÉNYSZERÍT.**

Ebredés és Reform
te, családod, gyülekezeted, felebarátaid

„Sokan névlegesen hisznek Krisztusban, de nem ismernek semmit abból a Jézusra való hagyatkozásból, ami megragadja a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeit... Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják tőle magukat, nem bánják meg bűneiket és nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de az igazságot nem engedik szívébe, ami megszentelhetné lelküket és átforgalmazná jellemüket. [...]

Megújulás: mondjunk le a külsőleges hitgyakorlásról!

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa... Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul.”

(Ellen G. White, *Szemelvények*, 1/336, 338)

AZ ELNÖK ÜZENETE

„Adjatok nekik ti enniök.” (Mt 14:16)

Az alábbi jelentés egyben felhívás, amely minden intézmény igazgatónak, osztályvezetőnek, gyülekezetvezetőnek és gyülekezeti tagnak – egy szóval: tanítványnak – szól. „Jézus egész nap dolgozott, sokszor anélkül, hogy evett vagy pihent volna... A tanítványok kitartóan kérelték Őt, hogy az emberek javát szolgálná, ha hazaküldené őket... Jézus azonban ezt mondta nekik: »Nem szükséges elmenniök; adjatok nekik ti enniök.«” (Jézus élete, 365).

A történelem e késő órájában egy olyan szolgálatnak a végzésére hívtunk el, amely által – a szeretet csatornáin keresztül – a mennyei erőforrások betöltik az emberi szükségleteket, Isten dicsőségére. Meghívlak, hogy fedezzük fel együtt az alábbiakban bemutatott négy alapelvet: 1. ismerjük meg személyesen a mennyei tárház tartalékait, 2. lássuk meg, melyek felebarátaink szükségletei, 3. terjesszük Isten végtelen áldásait és 4. mindvégig törekedjünk Isten dicsőítésére.

1. Ismerjük személyesen a mennyei tárház tartalékait

Ismerjük-e személyesen Istent, és tudatában vagyunk-e annak, hogy milyen rendkívüli mennyi tartalékforrások állnak rendelkezésünkre? Kutatások bizonyítják, hogy a romániai polgárok 96%-a hisz Istenben, és 69%-a naponta imádkozik (2015-ös IRES-közvélemény-kutatás). Valóban ilyen fontos helyet foglal el felebarátaink életében – és a sajátunkban – az ima?

„Mi pedig foglalatossak maradunk a könyörgeésben és az igehirdetés szolgálatában” (Csel 6:4). Ezek a szavak segítenek megismerni az őskeresztény egyház nagy sikerének titkát, ami a lelkek megnyerését és a Jézus feltámadása evangéliumának az akkor ismert világban történő hirdetését illeti. Az első század keresztény gyülekezetei bizottságainak napirendje igencsak zsúfolt volt: imaházakat építettek, betegeket látogattak, gyülekezéseket vezettek, adományokat gyűjtöttek, és folyamatosan „foglalatossak maradtak a könyörgeésben”. Az ima volt a vezényszavuk!

Az Úr azzal tudta meggyőzni Ananiást, hogy a társusi Saul valóban megtért, hogy ezt mondta neki: „Íme, imádkozik” (Csel 9:11). Az erős, őszinte vágy az, ami a szívből a mennybe küldi az imádságot.

2. Lássuk meg, melyek felebarátaink szükségletei!

Foglalkoztatnak-e mások szükségletei anynyira, hogy észre is vegyük és be is töltsük azokat?

Együtt érzünk a szenvedőkkel? Mit értünk empátia alatt? Képesek vagyunk-e a mások szemével látni, a mások fülével hallani, a mellettünk élők szívével érezni? „Jézus sápadt volt a fáradtságtól és az éhségtől, s a tanítványok kérelték, hogy hagyja abba a munkát, de ő mégsem vonult vissza a tömegből” (Jézus élete, 365).

Isten fia egy hosszú prédikáció és fáradtságos nap után is meglátta felebarátai szükségleteit, és megkérte a tanítványokat, hogy adjanak nekik enni. „Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete?” (1Jn 3:17). Elengedhetetlen, hogy egyházunk osztályainak szociális programjait a ínségben lévők gondjainak orvoslása ihlesse, ehhez pedig együtt érző szív szükséges.

3. Terjesszük Isten végtelen áldásait!

Sokunkkal az a gond, hogy azt hisszük, mi teremjük elő az áldásokat, holott csupán terjesztői vagyunk azoknak. Egyedül az Úr rendelkezik mindazon forrásokkal, amelyek kielégíthetik a nyomorban szenvedő embereket. Mi nem tehetünk mást, mint elfogadni Isten gazdagságát, és megosztani azt másokkal. Ha áldásokban részesülnél, adj azokból másoknak is. Tápláld az embereket energiával, lelkesedéssel, beleéléssel! Akkor dolgozik benned az empátia, ha didergő, hóban meztől láb járó felebarátod láttán a te lábad ujjai is megdermednek, és megnyitod otthonod ajtaját, hogy

A RENDELKEZÉ-
SÜNKRE ÁLLÓ
ESZKÖZÖK LÁT-
SZÓLAG NEM
ELEGENDŐEK
A MUNKÁHOZ,
DE HA HITTEL
ELINDULUNK,
BÍZVÁN ISTEN
TÖKÉLETES
EREJÉBEN,
GAZDAG FOR-
RÁSOK FOGNAK
FELBUZOGNI
UTUNKBAN.
ISTEN MEG-
JUTALMAZZA
AZ EGYSZERŰ,
TISZTESSÉGES
BIZALMAT.

átmelegedjen, majd megajándékozod őt egyetlen pár meleg bakancsoddal. „Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafi-szeretők, irgalmasak, kegyesek” (1Pt 3:8).

2017 kihívásai. A szekularizáció és a globalizáció nagy kihívás az egyház számára. Az úgynevezett független szervezetek sok fájdalmat okozhatnak az egyház testének. Az advent közösség egységének megőrzéséért minden hívőnek tennie kell. Az individualizmus, a család értékeinek megüresedése és a hitelvi konfúziók gyengítik egyházunk egységét. Amikor kérdések gyötörnek az elkövetkezendő évvel kapcsolatosan, ne feledkezzünk meg arról, hogy legfőbb vágyunk Urunk visszajövetele kell, hogy legyen, „a legszebb gondolat, mely embert foglalkoztathat” (Richard Baxter, *Works*, 17/555). „Ezt a napot kell vágyva várnia minden hívőnek, mert azon a napon teljesedik majd a megváltás teljes munkája, a várakozók lelkének legnagyobb vágya” (*Gondolatok a Jelenések könyvéről*, 66).

Erre a napra készülvén a „Hozzá hasonlóan – Románia Krisztusért” nevű országos program által meghívunk minden gyermeket, fiatalt és érett gyülekezeti tagot, hogy vegyen részt e nagy eredményekkel kecsegtető mozgalomban, a Szentlélek zászlaja alatt. „Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék!” (Hab 1:5).

A tagok teljes együttműködése. Értékeljük az ifjak és felnőttek önkéntes szolgálatát, mely a felebarát iránti őszinte szeretetből fakad. Mindenki tehet valamit felebarátjáért, és el is van hívva, hogy tegye meg, ami tőle telik. Ki lehetne az öt kenyér és két hal kisfiúja? Az intézmény-igazgató, az osztályvezető, a presbiter, a lelkész, az utolsó széksorban meghúzódó gyülekezeti tag. András tanítvány a gyermeket nem a színpadon, hanem a tömeg között találta. *Ne keressetek kifogásokat! Legyetek ti a megfelelő emberek!* A 2017-es esztendő egyedi lehetőség, hogy bebizonyítsuk: szeretjük felebarátainkat, törődünk velük. „Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (Jn 13:15).

Feltették-e valaha a kérdést: kik számomra a legfontosabb személyek a gyülekezetben? Akik az első sorban ülnek, vagy akik nagy összegeket adakoznak? A kenyér megsokasításának csodája alkalmával a kisgyerek az elemózsiját adta oda Jézusnak. Egy ifjú, aki mindenét odaadja Isten-

nek, egy közösség VIP-jévé válhat. A gyülekezetek tagjai a legfontosabbak. Szükségük van szeretetre, meghallgatásra, vezetésre, feddésre, bátorításra. Mindannyian szolgálai vagyunk a sokaságnak, és gondoskodnunk kell a táplálékáról.

Krisztus kezében a legkisebb mennyiségű eledel is elég volt ahhoz, hogy jóllakjon belőle a hatalmas sokaság. Ha kitárjuk hitünk karjait, és úgy járulunk az erő Forrásához, elfogadván áldásait, a menny támogatni fog minket, még a legegyszerűbb körülmények között is, és képesek leszünk másoknak is adni az élet kenyéréből. Az Úr mondja: „Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek néktek, amellyel ti mértétek” (Lk 6:38).

4. Mindvégig törekedjünk Isten dicsőítésére.

Mindazáltal, amit teszünk, valóban arra törekszünk, hogy csakis Istennek szerezzünk dicsőséget? Éhezünk az erőt adó Igét, vagy pedig látszólag édeskés, ártatlan szavakból táplálkozunk, de amelyek a kételkedés magvát ültetik el a szívben? Dicsőítjük-e Istent teljes szívünkkel? Kifejezzük iránta hálánkat? Miután a sokaság lecsillapította éhségét, még mindig maradt a megsokszorozott kenyérből és halból. A csodát Ő vitte véghez. „Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodálgait” (Zsolt 96:4).

A rendelkezésünkre álló eszközök látszólag nem elegendőek a munkához, de ha hittel elindulunk, bizván Isten tökéletes erejében, gazdag források fognak felbuzogni utunkban. Isten megjutalmazza az egyszerű, tisztességes bizalmat.

Befejezésül egy idézet Ellen G. White-től: „Krisztus országa építésének munkája haladni fog, noha látszólag minden arra mutat, hogy a fejlődés lassú, és lehetetlennek tűnik a haladás. A mű Istené, Ő gondoskodik eszközökről, küld segítőt, igaz, komoly tanítványokat, akiknek keze tele lesz eleséggel az éhező tömeg számára. Isten nem feledkezik meg azokról, akik szeretettel munkálkodnak, hogy átadják az élet igéjét a veszendő lelkeknek. Ezek, mikor itt az ideje, szintén kinyújtják kezüket eledelért más éhező lelkék számára” (*Jézus élete*, 370). ■

Stefan Tomoiagă, a Román Unió elnöke

TEJES
RÉSZVETEL
STEFAN
TOMOIAGA

A „HOZZÁ HASONLÓAN – ROMÁNIA KRISZTUSÉRT” NEVŰ ORSZÁGOS PROGRAM ÁLTAL MEGHÍVUNK MINDEN GYERMEKET, FIATALT ÉS ÉRÉTT GYŰLEKEZETI TAGOT, HOGY VEGYEN RÉSZT E NAGY EREDMÉNYEKEL KECSEGTETŐ MOZGALOMBAN, AMELYET CSAKIS A SZENTLÉLEK Vezet-
HET SIKERRE.

A TITKÁR JELENTÉSE

„Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatódait.” (1Tim 4:16)

**AZ EGYHÁZ
KEPE
AUREL
NEAȚU**

**AZ ADVENTISTA
EGYHÁZ 215
ORSZÁGBAN VAN
JELEN. 2016. JANUÁR
ELSEJÉN 19.126.438
GYŰLEKEZETI
TAGUNK ÉLT
A VILÁGON.**

Évről évre a statisztikák feltérképezik előttünk egyházunk helyzetét, mintegy röntgenfelvételt készítvén élő szervezetéről, mely fejlődhet, növekedhet, de sajnos a hanyatlás, elhalás jeleit is mutathatja. Habár itt mindössze számokról van szó, mögöttük örömteljes vagy elszomorító események állanak, az Igazság hirdetése érdekében tett ügyosztályi tevékenységek, lelkeszi erőfeszítések, gyülekezeteink tagjainak és ifjainak megannyi szolgálata.

A Világegyház statisztikai adatai

A Hetednapi Adventista Egyház 215 országban és különleges igazgatású terü-

leten van jelen a világon az ENSZ által elismert 237 közül. 2016. január elsején 19.126.438 adventista élt a Földön, ami azt jelenti, hogy 384 lakosra jut egy adventista. Az advent történelemben az utóbbi 12 év tendenciáját követve az utóbbi évben is több mint egymillió személy csatlakozott egyházunkhoz keresztség és hitvallás útján (1.260.880), és az elmúlt év volt sorban a tizenharmadik, amelyben több mint egymillióan keresztek meg!

Az Inter-Európa Divízióban (amelynek mi is tagjai vagyunk) 178.831 adventista él. Ez az egyházi tagállomány 2547 gyülekezetben és 560 csoportban dicsőíti Istent. Egyházunk a legnagyobb mértékben Afrikában és Dél-Amerikában növekszik (több mint 20%-os növekedési arány), a legkevésbé pedig Európában (0,5%-os növekedés).

A Román Unió statisztikai adatai

1. táblázat – taglétszám-statisztika / 2016 (2016. január 1-től szeptember 30-ig)

Konferencia	Tagok száma 2016. 01. 1-én	Bejövetel		Távozás			Tagok száma 2016. 09. 30-án	Növe- kedési / csökke- nési arány
		Kereszt- ség + hitvallás	Ajánló- levél	Ajánló- levél	Elhalá- lozás	Kizá- rás		
Bánát	6 743	165	135	248	84	35	6 604	-2,10
Moldva	12 528	262	126	324	263	103	12 227	-2,46
Munténia	18 509	285	232	240	247	110	18 401	-0,58
Olténia	11 075	129	75	100	168	40	10 950	-1,14
Észak-Erdély	7 674	129	41	61	116	53	7 563	-1,47
Dél-Erdély	9 304	216	112	84	118	46	9 346	+0,45
Összesen	65 833	1 186	721	1,057	996	387	65 091	-1,14

2. táblázat – Gyülekezetek osztályozása a taglétszám függvényében (2016)

Gyülekezetek taglétszám szerint	Bánát	Moldva	Munténia	Olténia	Észak-Erdély	Dél-Erdély	Összesen
1–20	28	76	48	55	39	42	288
21–50	44	96	114	92	41	55	442
51–100	25	36	46	35	29	31	202
101–200	8	25	46	19	14	16	128
201–300	5	4	6	4	4	4	27
> 300	2	3	6	2	1	4	18
Összesen	112	240	266	207	128	152	1 105

3. táblázat – Keresztségek és hitvallások, valamint kizárások és veszteségi arány a 2006-2016-os időszakban

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Keresztség + hitvallás	2 235	1 835	1 778	2 283	1 946	1 650	1 594	1 535	1 496	1 536	1 186
Kizárás	746	843	792	665	692	565	523	452	479	344	387
Veszteség %-ban	33%	46%	45%	30%	36%	34%	33%	30%	32%	22%	33%

4. táblázat – részvételi arány az istentiszteleteken / szombatiskolán (2016. január 1-től 2016. szeptember 30-ig)

Konferencia	Tagok száma	Átlag részvételi tagszám istentiszteleteken	Átlag részvételi tagszám a szombatiskolán	Részvételi arány istentiszteleteken százalékban	Részvételi arány a szombatiskolán százalékban
Bánát	6 604	4 786	3 611	72	55
Moldva	12 227	9 775	9 146	80	75
Munténia	18 401	12 275	9 557	67	52
Olténia	10 950	7 423	6 365	68	58
Észak-Erdély	7 563	5 462	4 252	72	56
Dél-Erdély	9 346	6 630	4 967	71	53
Összesen	65 091	46 351	37 898	71	58

A KINCSTÁRNOK JELENTÉSE

„Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtságok.”
(1Kor 4:2)

A 2016-os esztendő első kilenc hónapjának eredményeit tekintve minden okunk megvan arra, hogy hálásak legyünk Istenünknek áldásaiért, amelyeket nap mint nap ránk árasztott, csodáiért, amelyekkel szüntelenül megörvendeztetett.

A pénzügyi forrásoknak és a szabadságnak köszönhetően, amelynek egyhá-

zunk továbbra is örvend, megvalósíthatjuk evangélicációs terveinket, felkészítvén ezáltal embertársainkat Jézus csodálatos eljövételére.

Az alábbi táblázatban bemutatjuk tizedből származó bejöveteleinket a 2016. január 1. és szeptember 30. közötti időszakra vonatkozóan. Összehasonlításképpen közzé tesszük 2015 ugyanazon periódusának összegeit.

KONFERENCIA	2016-os árfolyam*				2015-ös árfolyam*				inflációs ráta*	
	2016		éves átlag		2015		éves átlag		2016 / 2015	
	TIZED		TIZED		TIZED		TIZED		NÖVEKEDÉS	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% aktualizált
BÁNÁT	4 716 004	1 050 335	714	159	4 165 463	938 167	610	137	113,2%	113,9%
MOLDVA	9 004 493	2 005 455	736	164	8 372 158	1 885 621	653	147	107,6%	108,2%
MUNTÉNIA	13 743 624	3 060 941	747	166	12 370 903	2 786 239	665	150	111,1%	111,8%
OLTÉNIA	6 505 693	1 448 929	594	132	6 010 468	1 353 709	534	120	108,2%	108,9%
ÉSZAK-ERDÉLY	4 344 537	967 603	574	128	4 000 012	900 904	517	116	108,6%	109,3%
DÉL-ERDÉLY	7 693 429	1 713 459	823	183	6 558 181	1 477 068	705	159	117,3%	118,0%
ÖSSZESEN	46 007 780	10 246 722	707	157	41 477 185	9 341 708	623	140	110,9%	111,6%

* www.bnr.ro és http://www.insse.ro szerint

A tizedből befolyt teljes összeg százalékban kifejezett növekedése 2016-ban (január 1-től szeptember 30-ig) 10,9% volt. Abszolút értékben ez 4.530.595 lej jelent. Ha figyelembe vesszük a -0,6%-os infláció hatását, a növekedés értéke 2016-ban 11,6%-os 2015-höz viszonyítva.

A nemzeti pénznem euróhoz viszonyított árfolyama ingadozott ebben az időszakban, az átlag 4,49 lej volt egy euróért. A valutában befizetett tized 905.014 euróval nőtt (9,69 százalékkal) az elmúlt évhez képest.

A szombatiskolai adományok összege 2.129.548 lej volt január 1-től szeptember 30-ig, ami 161.163 lejes – 8,19%-os – növekedést jelent 2015 hasonló időszaka-hoz képest.

Észrevehető tehát mind a tizedből befolyt összeg, mind a szombatiskolai adományok összegének növekedése, jóllehet a tavalyhoz képest 1.026 taggal vagyunk kevesebben: 65.091-en.

A legnagyobb kihívás egyházunk számára továbbra is az Adventista Médiaközpont üzemeltetése. 2016. január 1. és szeptember 30. között a Román Unió 3.516.000 lejjel finanszírozta a Médiaközpontot, amely összegből 273.339 lej a Reménység Hangja Rádió kapott meg. Ebben az összegben nem tartoznak bele a Médiaközpontnak szánt közvetlen adományok.

A Jó Isten minden őszinte, tiszta és hűséges szívből felajánlott adományt értékkel, amellyel az Ő munkáját támogatjuk. Ebben az évben is tanúi lehetünk egyházunk tagjai hűségességének a tized visszaszolgáltatását, az adományok felajánlását és a küldetésben vállalt szerepet tekintve. Dicsőítve legyen az Úr az Ő gazdag áldásaiért! ■

Eduard Călugăru, a Romániai Hetednapos Adventista Egyház kincstárnoka

ISTENRŐL ÉS AZ ÁRTATLANOK SZENVEDÉSÉRŐL

Hol van Isten, amikor szenvednek az emberek? Elég, ha csupán feltesszük ezt a kérdést, máris egy olyan területre lépünk, amely meghaladja az emberi megértés határait. És ha a kérdést az ártatlan emberek szenvedésére vonatkoztatjuk, a válaszkeresésben teljességgel tehetetleneknek bizonyulunk.

Isten a végtelen jószág és szeretet. De mivel végtelen, a véges ember képtelen Őt megérteni. Az ártatlanok szenvedésének kérdésére sem a Szentírás, sem a teológia, sem a dogmák összessége nem ad biztos választ. Az egyetlen megoldást maga Isten adhatja meg a megpróbált személynek, ha az illető teljességgel aláveti magát az Ő akaratának. Mi nem tudhatjuk, mi Isten válasza a szenvedésre, azokra a drámákra, amelyeknek Isten perspektívájából még nincs végük. Az Isten által látott valóság különbözik az emberek által látott valóságtól.

Az ember, ha kapcsolatba lép Istennel, megismerheti Őt, de nem tudhatja mindazt, amit Isten tud. Ha az egyetlen megfelelő válasz az emberi szenvedésre annak függvénye, hogy mit ismer Isten, a szenvedés kérdése emberileg nem megoldható. Egy titok marad, amely Isten végtelen voltából ered. E titok megfajlására tett próbálkozás velejáráó következménye, hogy Istent kevésbé jónak, gyengébbnek, az emberrel kevésbé rokonszenvezőnek látjuk.

Amikor megalkotta a világegyetemet, hogy felajánlja magát teremtményeinek, a szeretet Istene számolt Fia szenvedésével is. Az ártatlan emberek szenvedése tehát már az ember megteremtése és a bűnbeesés előtt megjelent Isten tervében. Fia szenvedése és halála feltétlen szeretetének mértéke, melyet a későbbiekben kifejezésre juttatott az emberiség számára. „Az Isten a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róm 5:8). Következésképp Isten, aki velünk együtt szenved, érti a legjobban az ártat-

lanok szenvedését, és nem is tévedhet abban, ahogyan ehhez a szenvedéshez viszonyul. Isten szenvedésének valósága szeretete tökéletességének dimenzióit fedi fel előttünk.

Életük során az emberek kereshetik Istent, de kereshetik a saját útjukat is. Ha az embernek nem sikerül összhangba kerülnie Istennel, mivel inkább szabad akaratát követi, amely szabad akaratot Istentől kapta, egy olyan állapotot idéz elő, amelyben fellép a szenvedés. Szenved az Istentől elidegenedett ember, de szenved Isten is. Isten végső célja ennek az elsődleges szenvedésnek, nem pedig az időleges körülmények okozta szenvedéseknek a feloldása. Ezen igazságok megértéséhez azonban túl kell lépni a tapasztalati gondolkodás keretein. ■

Remus Soare, lelkes, Madrid, Spanyolország

**KÜLÖNBÖZŐ
TAVLATOK
REMUS
SOARE**

HA AZ EMBERNEK NEM SIKERÜL ÖSSZHANGBA KERÜLNIE ISTENNEL, MIVEL INKÁBB SZABAD AKARATÁT KÖVETI, EGY OLYAN ÁLLAPOTOT IDÉZ ELŐ, AMELYBEN FELLÉP A SZENVEDÉS. SZENVED AZ ISTENTŐL ELIDEGENEDETT EMBER, DE SZENVED ISTEN IS.

A BEKÖTÖTT SZEMŰ SZERETET

„A boldog házasság egy hosszú beszélgetés, amely mindig túl rövidnek bizonyul.” André Maurois

Egy kis meglepetés

Egy szombaton egy olyan gyülekezetben voltam, amelyben a presbiteren és a feleségén kívül senki sem ismert. Engem is felhívtak a szószékre, és diszkrétan a fülembé súgták, hogy mivel esküvői istentisztelet következik, ha ihletem támad, megoszthatom gondolataimat a házasulandó párral. Megpróbáltam kibúvót találni, de megnyugtattak, és meglegedtek, ha bejelentem a záróéneket.

A prédikáció ideje alatt végig az őszülő vőlegényt és hozzá korban illő menyasszonyát figyeltem. Mi szüksége e párnak tanácsokra, amikor egy ilyen szövetségkötés inkább egy eltartási szerződéshez hasonlít, sok-sok kiegészítéssel? Amikor a lelkész kimondta az áment, akaratlanul felkeltem, és odamentem hozzá. Kissé furcsán rám nézett, majd megsúgta, hogy most következik az áldás, majd utána bejelenthetem a befejező éneket. Kezimmel a szószék szélének támaszkodtam, és megpróbáltam visszafogni magam. De nem ment. Meg kellett szólalnom.

„Kedves testvéri közösség! Egy olyan döntésnek vagyunk a tanúi, amelyet az előttünk álló pár házasságkötési szövetséggel kíván megerősíteni. Ha a lelkész helyében lennék, nem tenném a kezem a fejükre, az ég áldását kérve.”

A teremben a hallgatóság nyugtalanodni kezdett, a házasulandók értetlenkedve néztek egymásra, a lelkész pedig gyertyaként olvadt mel-

lettem a szégyentől. Elérkezett a döntő pillanat, amikor meg kellett mindezt magyaráznom, hogy mindenki megértse a pillanat ünnepélyességét. Egy második házasság sokkal nagyobb kockázatot feltételez, mint az első.

„Megkérem a vőlegényt és a menyasszonyt, hogy üljenek háttal egymásnak. Mindenkiük kapni fog egy papírfecnit és egy írószerszámot.” A gyülekezet már remegett az izgalomtól és a türelmetlenségtől. „Írjátok rá a cetlitekre, hogy mi az, aminek a segítségével biztosan megtalálnátok a társatokat, ha be lenne kötve a szemetek.”

Megkértem a lelkészt, hogy olvassa fel a válszaikat. A menyasszonyé ekképpen hangzott: „Ha egy stadionban lennék, és minden férfi a nevemen szólítana, csak a férjem hangja rezonálna a lelkemben.” A válasz szemlátomást tetszett a gyülekezetnek.

Majd a vőlegény válasza következett. A legkiváncsibb személynek a menyasszonya tűnt. A teremben teljes volt a csend. „Ha a bejárati ajtóhoz ülnék, és be lenne kötve a szemem, és mindenki kezét fogna velem, érezném keze érintésének ösztetevészhetetlen melegét.” A hallgatóságnak ez a válasz is nagyon tetszett. A lelkész ezután, érzelmeiktől áthatottan, kimondta rájuk az áldást. Amikor felmentem a szószékre, még nem tudtam, hogy ezzel a „meglepetéssel” fogok szolgálni. Egyszerűen csak készíttetést éreztem, hogy tegyek valamit.

**BŰNÖS TER-
MÉSZETÉBŐL
KIFOLYÓLAG
AZ EMBER KÉP-
TELEN EGYÜTT
ÉLNI VALAKIVEL
AZ ÖNZETLEN
SZERETET ÁLTAL.
SZÜKSÉGES,
HOGY AZ EMBER
ÉRETT KORÁBAN
ÚJJÁSZÜLLESEN,
AZAZ LEMOND-
JON ÉNJÉRŐL,
AZ Ó EMBERRŐL.**

A lélek vegytana

Nagyon kevés tanácsot jegyeztek le házasulandóknak, és magam sem vettem részt ilyen témájú szemináriumokon. Az a tévhit uralkodik, hogy a felnőtt, érett embereknek nincs mit tanulniuk, hisz már tapasztaltak, és egyedüli gondjuk magányuk elűzése, és a társukról való gondoskodás. A kutatások azonban azt bizonyítják, hogy számos érett korúak közt létrejött házasság komoly gondokkal küszködik, és a kapcsolat könnyebben megszakad, mint az ifjabb házások között.

A házasság az egyedüli esély a boldogságra?

Ha úgy készülsz házasságot kötni, mintha autót vásárolnál, akkor ne tedd. Inkább szállj ma-

gadba, és gondolkodj el az alábbiakon. Egy házasság a következő elv alapján működik: „Amennyit adsz, annyit kapsz.” Ha valaki ad, és semmit sem kap vissza, rabszolgájává válik a társának. És ha rabszolgasorsra jut, nem gondolkodik többé, mindent rutinból cselekszik.

Egy temetésen alkalmam volt hallani, hogyan siratta egy asszony elhunyt férjét. „Ki simogat meg engem ezután? Kivel beszélgetek én életem hátralévő napjaiban?” Két ember közt a legfontosabb kommunikációs mód az érintés és a beszéd. Isten ajándéka ennek a lelki „vegytannak” a megnyilatkozása, ennek köszönhetően képesek az emberek együtt élni. Nem a szavak mennyisége, hanem a kiejtés hangszíne értet meg téged a társaddal. Társad kezének érintésében nem az a fontos, hogy mennyire bársonyos, krémmel ápolta a bőre. Egyedül a benne foglalt érzelm számít.

Napjainkban társadalmunk szüntelenül változik. Az anyagi javak bősége képtelen megőrizni a házasság egységét. Szeretnénk, ha azért értékelnének, amik vagyunk, nem pedig azért, amit a házasságért teszünk. Megmagyarázom. Vegyük például a verbális kommunikációt: ha a feleség elvárja a férjétől, hogy értékelje a főztjét, miközben eszik, mire gondol, ha ezt kérdi tőle a férje: „Honnan vetted ezt a kenyeret?” Valószínűleg arra, hogy nem ízlik neki az étel. És akkor kezdődik a gyötörődés, a felháborodás, kitör belőle a harag, holott a férje mindössze azt akarta tudni, melyik pékségtől vásárolta a kenyeret. A feleség zavarát és frusztrációját tehát a kérdés feltételének megfogalmazása és hangszíne okozta. A nőknek elsősorban értékelésre van szükségük, nem arra, hogy megkérdezzék tőlük, mit tesznek.

Velük ellentétben, a férfiaknak arra van szükségük, hogy tiszteljék őket azért, amit tesznek. Akkor érzik magukat beteljesülteknek, ha érzik, hogy a mellettük élő nő értékeli, ahogyan kinéz, értékeli, amit megvalósított az életben, fontos számára, hogy férjét hogyan ítéli meg a társadalom.

Az érintés mindkét nem számára fontos, de nem egyenlő mértékben. Amikor mindkét fél tudatára ébred ennek, a harmonikus kapcsolat önként, kényszer nélkül alakul ki közöttük.

A hideg fény

Mivel ismeretek nélkül születünk, mindent meg kell tanulnunk. Az első dolog, amivel szembe kell néznünk, az énünk, genetikai örökségünk. Ezzel a „leckével” kezdődik az élet iskolája. Kommunikációs készségünk már a gyermekkorban alakul ki, amit a nevelés és a társadalmi konvenciók fejlesztenek tovább. A kommunikáció tető-

pontját a „ketten egyé válnak” életeseemény jelenti, amikor is a két jellem szemtől szembe kerül egymással, amikor mindkét fél énje a tárgyalások asztalára kerül. Mit adsz ahhoz, hogy kapj valamit? Megelégszel a kevéssel? A szeretet önfeláldozást igényel. Lehetséges ez? A kommunikációs technikákat népszerűsítő könyvek, szemináriumok és pszichológiai konzultációk megtömik a fejünket hasznos információkkal a párkapcsolatra vonatkozóan. De van-e igazi módszer az énünk kordában tartására? Keresztényekként ezen a téren több világossággal rendelkezünk a nem keresztény emberekhez képest. Isten felajánlotta nekünk az Ő Igéjét, annak Törvényeivel és utasításaival, adventistákként pedig még a Prófétaság Lelkének tanácsaival is rendelkezünk. Mi a helyzet az advent néppel ebben a tekintetben? Őszintén mondom, szégyellek itt statisztikákat közzé tenni.

Mindaz, amit a nevelés útján felgyűjtünk magunkban, segít ugyan ismeretet szereznünk valamiről, de nem ad erőt ahhoz, hogy meg is tegyük az illető dolgot, nem tartalmazza azt az erőt, amely képes előidézni a változást. A vallás sokat beszél Krisztusról, de alig látszik, hogy Krisztus ereje dolgozna bennünk. Bűnös természetéből kifolyólag az ember képtelen együtt élni valakivel az önzetlen szeretet által. Szükséges, hogy az ember érett korában újjászülessen, azaz lemondjon énjéről, az ó emberről. Ez a pillanat ugrás egy új világba. „Hamisítatlan tej” után vágyakozik, majd Isten Igéjéből táplálkozik. Csakis akkor élhet új életet, ha szívében Krisztus lakozik, az isteni természet. Nem lenne szabad léteznie egyetlen keresztény családnak sem, amelynek tagjai nem olvasták Ellen G. White „Boldog otthon” című könyvét. Az alábbiakban – két idézet segítségével – alátámasztom állításomat.

„Bármennyire körültekintően és bölcsen lépnek is a fiatalok a házasság kötelékébe, kevés új párnál van meg a teljes egység mindjárt a házasság megkötése után. Az igazi házastársi egyesülés a későbbi évek munkája” (*Boldog otthon*, 87).

„A férfiak és a nők elérhetik az Isten által eléjük tárt példaképet, ha Krisztust választják segítőtjükknek. Amit az emberi bölcsesség nem képes megtenni, azt kegyelme elvégzi azokért, akik szeretetteljes bizalommal adják át magukat neki” (*uo.*, 93). ■

Gili Antea, meggyőződéses családapa, 40 év házassággal a háta mögött

**BOLDOG
OTTHON
GILI
ANTEA**

**AMIT AZ EMBERI
BÖLCSESSÉG NEM
KÉPES MEGTENNI,
AZT KEGYELME
ELVÉGZI AZOKÉRT,
AKIK SZERETET-
TELJES BIZALOM-
MAL ADJÁK ÁT
MAGUKAT NEKI.**

JÉZUS TESTAMENTUMA

Életem során számos könyvet olvastam a vezetésről, amelyet a világ legjelentősebb vezetői és véleményformálói jegyeztek. Számos tanácsuk, szellemesen megfogalmazott, ragyogó gondolatuk egy élet munkássága során kicsiszolódott bölcsességről tanúskodnak. Kétségtelenül volt, mit tanulnom tőlük, de mindenikük tanácsaiban volt egy negatív közös nevező: a szerzők tökéletessége. Ez a hiányossága mindazoknak, akik szépen, eszményi módon beszélnek az erkölcsi értékről. Már-már tökéletesek abban, ahogy magáról a tökéletességről nyilatkoznak, de hiányosságaik vannak annak gyakorlatba ültetésével, amit oly szépen, elméleti síkon megfogalmaznak.

Ezért is döntöttem úgy, hogy egy ideig abba hagyom a nagy vezetők műveinek olvasását, és visszatérek minden idők legnagyobb Vezetőjének, Jézus Krisztusnak a kijelentéseihez. Ez az Ember és Örök Isten soha nem mondott olyat, amit előzőleg tetteivel ne illusztrált volna. Nemcsak beszélt az eszményiről, hanem cselekedeteivel be is mutatta azt, oly tökéletesen élte tanításait, hogy azt szavakkal nehéz kifejezni (Jn 21:25).

Tanításainak lényege, hogy nincs hiteles siker és élet mindaddig, amíg Ő nem él bennünk, és mi Őbenne. A Tőle való eltávolodás voltaképpen a szétesésünket segíti elő. Mivel Ő alkotott minket saját azonosságára, életbevágó módon szükségünk van Rá, szavaira, utasításaira.

Jézus testamentumában nem találjuk meg a siker formuláit, nem találunk útbaigazítást arra vonatkozólag, hogy miként juthatunk mulandó jólét birtokába, mivel ha minden törvényt is tartanánk szigorúan, akkor is kudarcra lennénk ítélve. A siker nem bizonyos törvények alkalmazásában rejlik, még ha ez nyilvánvaló jót is eredményezne.

Az ideiglenes és örök sikert nem mi vívjuk ki. Már kivívta az emberiség legsikeresebb Embere, Jézus Krisztus. Átadván magunkat Jézusnak, megengedvén Neki bennünk lakozását, megkapjuk mindazt, ami után az ember mindig is vágyott: az öregség nélküli fiatalságot és a halál nélküli, örök életet. Az alábbiakban felvázolom a krisztusi tes-

tamentum legfontosabb pontjait, annak érdekében, hogy felvállaljuk és éljük tanácsait.

Az alázatosság (Jn 13:3-4)

Ez a kép mintha egy másik, számunkra ismeretlen világot ábrázolna. Jézus lehajolt tanítványai előtt, hogy megmossa a lábukat. Gesztusa sérti a felsőbbrendűségi tudatba béklyózott ember érzéseit. Ez a második alkalom, hogy Isten bensősen meghajol az ember előtt. Először az Édenkertben tette: ráhajolt porból készült alkotására, és rálehelte az élet lélegzetét. Az ember boldog volt, örömeiben remegett Teremtője társaságában. A felsőházban azonban az ember egy határozott „Soha!” felkiáltással tiltakozott az Úr alázatossága megnyilatkozása láttán. Ahhoz, hogy megnyerje az embert, Krisztus törölközőt vett a kezébe, és letérdelt az ember előtt. A legösszetettebb harci tervet és arzenált alkalmazta. Itt az ember halála rémülete miatt – újjáteremtése előtt – remeg Isten társaságában.

Jézus alázatosságának jelene rendkívül drámaian hatott a tanítványokra. A trónra ültetett, hatalommal rendelkező, királyi ruhát viselő, ellenfelein ítélkező Krisztus képe hirtelen összeomlott bennük. Semmitől sem menekül jobban az ember, mint egy „sebezhető”, megalázkodott, türelmes, megbocsátó, lábaink előtt térdeplő, megfeszített Krisztustól. Azonosulni egy ilyen Krisztussal, megkockáztatni, hogy a társaságában lássanak, arra kötelez, hogy utánozzuk magatartását: „Azért, ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait” (Jn 13:14).

A német filozófus, Friedrich Nietzsche Jézus tanítását „a rabszolgák doktrínájának” nevezte. Őt annyira zavarta Jézus alázata, hogy azt egyenesen „bolondságnak” nevezte. A tegnap Nietzscheje – akárcsak számos ma élő keresztény – jobban örül egy halott Istennek, mint egy élőnek, Aki megalázódik.

Az alázat az isteni fenségesség által betöltött szív magatartása. Csak azok képesek őszintén megalázkodni, akiket meggyőzött Isten szeretete. Az alázat nem csonkítja, hanem érvényesíti az emberi méltóságot.¹ A jóság és a szeretet leghatékonyabb fegyvere. Az alázat előtt a legnagyobb büszkeség is kapitulál. Az alázatos természetesen ki lehet gúnyolni, le lehet alacsonyítani, sőt, bántalmazni is, legyőzni azonban soha. A büszkeség és hiúság nem lehet hosszú éltű, az alázatos viszony örökké tart.

A Jézus világában – akárcsak a mienkben – a társadalom a státusz kényszerképzetében él,

amelynek besorolása szerint az alázatosság megvetést von maga után, míg a büszkeséget értéként könyvelik el.

Csak az igazán nagyok, akiket a Hatalmas Isten tart uralma alatt, képesek megalázkodni felebarátaik előtt. Az alázatosság nem a gyengék magatartása, hanem az erőseké. Felebarátaink szolgálata nem a megvettség bizonyítéka, hanem a világ feletti nagyságé, amely nagyság csak azoknak adatik meg, akik képesek meghalni a nagyság iránti vágyakozásnak: „Aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik” (Mt 23:12).

A szeretet (Jn 13:31-38)

Mi, emberek, válaszként szeretünk mások szeretetére. Ezért tűnik számunkra természetesnek azokat szeretni, akik szeretnek minket, és nem szeretjük azokat, akik elutasítják közeledésünket, vagy akiket nem kedvelünk. Jézus azonban nem az ember magatartásának függvényében szeret, mivel Ő maga a szeretet.

Ha válaszolunk mások provokációira, azt jelenti, hogy engedünk ezen emberek érzései igazgatta manipulációnak. A szeretet szeretettel válaszol a gyűlöletre. Csak akkor bizonyíthatjuk, hogy különbözünk a gyűlölködőktől, ha jóval válaszolunk a gonoszra.

Úgy szeretni, mint Jézus, önmagunk semlegesítését jelenti: el kell felejtenünk a szeretet nyilvánításának minden addig elsajátított modelljét. A krisztusi szeretetet önálló, mindent elfedő, mindenre elégséges szeretet. Jézus nem azért szeret, hogy szeretetet kérjen cserébe, jóllehet megparancsolta, hogy szeressük Őt. Iránta való szeretetünk nem készíti Őt még több szeretet kinyilvánítására, hanem nekünk kölcsönöz még több értéket. Ezért amikor szeretünk, nem magunkat, hanem felebarátainkat értékeljük.

Az az ember, akiben megvan Jézus szeretete, akinek szívében lakozik Krisztus, nem azért szeret, hogy önmagában feltöltve tartsa a szeretet „tökéjét”, hanem hogy másoknak is bizonyítsa az isteni szeretet létezését, és azt gyakorlatba is ültesse embertársaival való viszonyában.

Nem szerethetünk, ha nem él bennünk a Szeretet! És az az ember, aki nem szeret, az nem is él igazán. Szentségtörést követünk el, ha nem szeretjük felebarátunkat, jóllehet azt állítjuk magunkról, hogy hiszünk Istenben. Istennel szegülünk

AZ ÉLET
TITKA
DANIEL
BOTA

NINCIS HITELES SIKER
ÉS ÉLET MINDADDIG,
AMÍG KRISZTUS NEM
ÉL BENNÜNK, ÉS MI
ÖBENNE. A TŐLE VALÓ
ELTÁVOLODÁS VOLTA-
KÉPPEN A SZÉTESÉ-
SÜNKET SEGÍTI ELŐ.

szembe, ha úgy döntünk, hogy egyes embertársainkat nem szeretjük, mivel Isten – az Ő kegyelme, igazságossága, bölcsessége és szeretete folytán – őértük is életet adta. Nem szeretvén felebarátainkat, szembeszállunk Istennel, Aki őket is szereti, és bízik a változásukban.

Jézus szeretete oly mértékben forradalmi és megrázó ugyanakkor, hogy akik megtagadják azt, később maguk fogják kérni Istentől saját maguk megsemmisítését: „És mondának a hegyeknek és

galma, amelynek tartalma a szeretet, lehetővé teszi az egyén számára a gondolkodási és szólásszabadságot. Az egység, amelyre Isten hív el bennünket, egy olyan magas intelligenciában nyilvánul meg, amelynek köszönhetően az emberek a legmagasabb fokon dolgozhatnak együtt egymással. Nem egy közös értelemről van itt szó, hanem minden egyéni értelem és intelligencia együtt munkálkodásáról, a legmagasabb cél – a bűnösök üdvössége – érdekében. Amikor az én ötletem, vagy az én gondolatom nem olyan jó, mint a többieké, azzal, hogy lemondok az elképzeléseimről, nem alacsonyabb rendűségről teszek bizonyosságot, hanem emberi minőségem legszebb értékeiről. Nem attól vagyunk erősek, hogy sokan vagyunk, hanem attól, hogy egységet alkotunk.

A Lélek ajándékai, amelyeket a szentekre áraszt, a sokszínűségben való egység bizonyítékai. Egyik ajándék sem feljebb való a másikhoz képest, ezért nem szabad versengésnek lennie azok között, akik lelki ajándékokat kaptak. Nincsen egység, ha az egyének elsőbbségre, tisztségek megszerzésére törekednek. Emberi értelmezés szerint a talentumok gyakorlása konkurenciához, a Lélek ajándékainak gyakorlása azonban kongruenciához vezet. Mindazok, akik elfogadják a helyüket és a státuszukat Krisztusban, nem versenytársként tekintenek felebarátaikra a misszióban, hanem mint egyenlő társakra az emberek megmentésért végzett küldetésben.

Jézus testamentuma kedvez követőinek, sőt, kötelezi őket az alázatosság és a szeretet gyakorlására, valamint az egység megőrzésére. Jézus arra tanít, hogy az ember mások szolgálata által emelkedhet fel. És mivel „maga Isten sem önmagáért él”,⁴ mi sem követhetünk más életetvel.

Ugyancsak Jézus tanítása, hogy a szeretet kölcsönvett örökkévalóság. Addig maradhatunk meg, ameddig szeretünk. Nincs más út az örökkévalóság elnyerésére, mint a szeretet útja. ■

Daniel Bota, lelkész, Bánáti Egyházterület

Bibliográfia

1. Ellen G. White, *Jézus élete*, 604.
2. Dumitru Stăniloae, *Sfânta Treime sau la început a fost iubirea*, Editura Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bukarest, 2005, 71.
3. Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, 312.
4. Ellen G. White, *Jézus élete*, 604.

**A SZERETET
KÖLCSÖNVETT
ÖRÖKKÉVA-
LÓSÁG. ADDIG
MARADHATUNK
MEG, AMEDDIG
SZERETÜNK.
NINCS MÁS ÚT
AZ ÖRÖKKÉVA-
LÓSÁG ELNYE-
RÉSÉRE, MINT
A SZERETET ÚTJA.**

a kőszikláknak: »Essetek mireánk, és rejtsetek el minket Annak színe elől, Aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától!«» (Jel 6:16). Akit nem győz meg Isten szeretete, azt végleg meg fogja semmisíteni.

Az egység (Jn 17:11.21)

Jézus az Istenségben található egység emberek közti megnyilatkozásáért imádkozik. Az Istenség Személyei közt nem konkurencia, hanem kongruencia uralkodik. Az Istenség Személyei oly magasztosan nyilatkoztatják ki egymást, hogy mindenik Személyben láthatóvá válik a másik kettő. Az Atya kinyilatkoztatja a Fiút, a Fiú az Atyát és a Szentlelket.

„Ezért amíg a Fiú a Földön tartózkodott, a Szentlélek a Fiúra összpontosított, a Fiú feltámadása és mennybe emeltetése után viszont a Fiú az, Aki a Szentlélekre terelte a figyelmet, azaz ettől az időponttól számítva a Fiú a Szentléleknek köszönhetően lehet még inkább közöttünk, és érezhető még jobban az Ő munkája.”²

Az egység nem jelent egyformaságot. Az egyetlen értelem, amelyhez elménknek igazodnia kell, egyedül Jézus Urunk értelme.³ Az igazi egység fo-

NAPLÓJEGYZET AMATRICÉBŐL

Október 30-a volt, vasárnap reggel, 7:40 perc. Éppen a Bibliát olvastam, és egy prédikáció szerkesztésének fogtam neki, amikor el kezdett remegni a ház, amiben lakom. Földrengés volt. Azonnal tudatosult bennem a veszély, felálltam, és csatlakoztam a családomhoz, vártuk a fejleményeket. Az erős rengések, amelyek alaposan megrázták a ház falait, mintegy húsz másodpercig tartottak, majd minden lecsillapodott körülöttünk. Az emberek rémülten szaladtak ki az utcákra. Macerata vidékén, pontosabban Norciában, Amatricében és Casciában több tíz épület dőlt össze azok közül, amelyek átvészelték az idei, augusztus 24-i földrengést.

Néhány héttel október hava előtt Amatricében jártam az ADRA Szervezettel és a Reménység Hangja stábjával. Többen is a városból a Rieti adventista imaházban aludtak, mi pedig – 15 ön-

kéntes – segélycsomagokat vittünk nekik Rómából. Végignéztünk a tönkrement házakon, beszélgettünk a lakosokkal. Különösképpen meghatott egy férfi esete, aki egész családját elveszítette: ült a járda szélén, nem messze egykori otthonától, és nézte a romokban heverő házakat, s időnként felemelte tekintetét a járókelőkre. Rám nézett, amikor megálltam előtte. Tekintete kétségbeesésről árulkodott. Olyan szomorúság sugárzott az arcáról, amelyet szavakkal nem tudok leírni. Mély benyomást tett rám.

Az október 30-i földrengés alkalmával azok a házak is romba dőltek, amelyek az előző katasztrófát átvészelték. Ezúttal szerencsére nem halt meg senki, mivel a környék lakosságát kilakoltatták, s akik mégis a város területén tartózkodtak, sátrakban és ideiglenes hajlékokban voltak. Élelmszerencsomagokat, takarókat és ruhákat vittünk nekik.

Egy este az egyik zeneiskola igazgatója azzal az ötlettel hozakodott elő, hogy tartunk egy jótékonyági koncertet Amatrice megsegítésére. Felajánlotta, hogy diákjából kórust toboroz, és megkért, hogy gyülekezeteink énekeseiből mi is alkossunk egy kórust, majd a koncert végén szervezzünk gyűjtést a szükségben levőkért. Megállapodtunk, és közösen elkezdtük a szervezést. A hangversenyen sok vendég volt jelen, fiatalok, gyermekek, a földrengés tanúi, a Reménység Hangja Rádió, az ADRA képviselői, hivatalosságok, tanárok. Egy család megosztotta tapasztalatát a hallgatósággal: elmondták, hogy amint éppen elhagyták a házukat, a lépcsők és a falak dominóvárként dőltek össze mögöttük. Sikerült megmenekülniük! Egy másik fiatal, Marco, kiszaladt a tömbházából, de eszébe jutott, hogy mozgásképtelen szomszédasszonya bent rekedt, ezért az életét kockáztatva visszament érte, felment az 5. emeletre, és ölben lehozta a paralizált nőt. Különleges hangulat alakult ki a koncert alkalmával, amit csak akkor tapasztalhat meg az ember, ha őszintén együtt érez a szükségben levőkkel. Látván a romokat, az volt az érzésünk, hogy a pokol közelében vagyunk, mégis, amikor körbenéztünk

**AZ ÉN
TÜKREI
BENONE
LUPU**

KÖRÜLÖTTÜNK MINDEN POKOLI KÉPTEST, ÉS MI MÉGSEM VAGYUNK KÉPESEK TÜLLÉPNI AZ APRÓ, JELENTÉKTELEN DOLGOKON! NEM VAGYUNK TUDATÁBAN ANNAK, AMI KÖRÜLÖTTÜNK TÖRTÉNIK. ELVARÁZSOLNAK ÉNÜNK TÜKREI, AMELYEK KÖRBEVESZNEK MINKET, EZÉRT KÉPTELENEK VAGYUNK ELSZAKÍTANI RABLÁNCAINKAT! EGYETLEN REMÉNYSÉGÜNK A SZENTLÉLEK „FÖLDRENGÉSE” (CSEL 16:26), AMELY KÉPES MINDEN BÖRTÖN KAPUIT LEDÖNTENI!

a jelenlévőkön, a menny légkörét tapasztalhattuk meg.

Olaszország minden részéről érkeztek segítőkész emberek és segélycsomagok. Köztük volt Don Michele pap is, a római Salaria Kórház káplánja, akit személyesen is megismerhettem. Meghívtam a Reménység Hangja Rádióba, és együtt

műsort készítettünk a szerencsétlenül járt emberek megsegítésére. Sokat beszélgettünk. A műsor után pár nappal, egy vasárnapi istentiszteleten elmondta a híveinek, milyen szép tapasztalatot szerzett az Adventista Egyházzal és a Reménység Hangja Rádió szerkesztőivel, és megkérte a jelenlévőket, hogy hallgassák a műsorainkat, és hogy biztos legyen abban, hogy mindenki rátalál rádióink frekvenciájára, a templom ajtajára ki függesztett egy plakátot a hullámhosszunkkal és a műsoraink időpontjával.

Soraimat egy másik, Amatricéban hallott történettel szeretném zárni. Amikor Marco kiért a szabadba mozgásképtelen szomszédasszonyával a karjában, összedőlt körülötte minden épület. Megpróbálta letenni az asszonyt a földre, majd úgy döntött, hogy inkább a saját autójába fekteti le. Akkor döbbsent rá, hogy nincsenek nála az autó kulcsai. Arra gondolt, hogy beveri az öklével az autó ablakát. Ekkor az asszony felkiáltott, hogy ne tegye, mert nincs pénze, hogy kifizesse a kárt... Szegény asszony, minden körülötte romokban hevert, s őt mégis aggasztotta, hogy kárt fog szenvedni jótévedője autójával! Hihetetlen! Hányszor teszünk mi is így! Körülöttünk minden pokoli képet fest, és mi mégsem vagyunk képesek túllépni az apró, jelentéktelen dolgokon! Nem vagyunk tudatában annak, ami körülöttünk történik. Elvarázsolnak énjünk tükrői, amelyek körbevesznek minket, ezért képtelenek vagyunk elszakítani rabláncainkat! Egyetlen reménységünk a Szentlélek „földrengése” (Csel 16:26), amely képes minden börtön kapuit ledönteni! ■

Benone Corneliu Lupu, lelkész, Róma, Olaszország

NYUGOVÓRA TÉRT 2016

Folyóiratunk eme rubrikája a 2016-ban elhunyt hittestvéreink szerkesztésbe eljuttatott rövid nekrológjainak egy részét tartalmazza. Az összes nekrológot az érdeklődők elolvashatják – a beérkezés időrendi sorrendjében – a folyóirat weboldalán: <http://curieruladventist.ro/info-curier/la-odihna>.

Kiss Albert

Kiss Albert 1960. június 11-én született Galambodon, egy 7 gyermekes adventista családban. 1973-ban, tizenhárom éves korában elvesztette szeretett apját. 17 éves korában már a Ploiesti-i szabóiskolában tanult, majd keményen dolgozott családja támogatásáért élete végéig, 2016 nyaráig, amikor már a betegség miatt képtelen volt tovább vétekenykedni.

1987-ben kötött házasságot Sándor Lenuțával. 1988-ban megszületett első gyermekük, Norbert, majd 1994-ben Flaviu. Egész életében azért küzdött, hogy családja Isten félelmében éljen. A gyermekkorban megtanult bibliai igazságok végig követték élete lépteit.

2007. január 13-án fogadta el az Úr Jézust személyes Megváltójának, és keresztség által csatlakozott a Hetednap Adventista Egyházhoz. Rövid idő után felesége is követte őt.

Folyó év márciusában egy alapos orvosi vizsgálatot követően kiderült súlyos betegsége, ami sajnos nagyon hamar legyengítette és ágyhoz kötötte. Egész betegsége ideje alatt reménykedett a gyógyulásban, de mindvégig az Úrra bízta élete sorsát. Szenvedése nehéz pillanataiban hite megerősödött, és együtt énekelt és imádkozott az őt meglátogató barátaival, hittestvéreivel. Különleges erőt talált Isten szeretetében, mely életének utolsó rezzeléséig bátorítóan hatott rá.

A feltámadás reménységében búcsúzzunk tőle. Viszontlátásra, a feltámadás hajnalhasadásáig!

Koronka Dénes

Koronka Dénes Vulkán városában, Vajdahunyad megyében született 1928. február 10-én. Korán megtapasztalta az élet viszontagságait: nagyszülei nevelték fel. Már fiatalon a bányában dolgozott kőművesként. Gyakorlatilag mindenhez értett, építkezéshez, asztalossághoz, szobafestéshez.

1954. szeptember 25-én kötött szövetséget az Úrral Kőrispatakon. 1963-ban összeházasodott a fiatalon özvegyen maradt Mezei M.-mel, akinek három gyermekét sajátjaként, szeretettel nevelte fel.

53 évet élt boldog házasságban. 2016. október 13-án, rövid szenvedés után megpihent az Úrban. A feltámadás reménységében búcsúzzunk tőle.

Ringel Júlia

Ringel Júlia 1952 júniusában született Madarason, egy négy gyermekes család második gyermekeként. 1960-ban Remeteszegrre költöztek, ahol gyermekkorát és fiatal éveit élte.

A remeteszegi 8-as iskolában kezdte el tanulmányait, majd ezt követően varrónőnek tanult, és a „Textila Mureș” nevű gyárban dolgozott.

1973-ban férjhez ment Ringel Lajoshoz, akivel boldog házasságban élt. Az Úr két gyermekkel áldotta meg őt, Erikával és Lajossal, majd egy unokával, Dáviddal, akiket szeretettel és odaadással nevelt és gondozott.

Barátságos, emberszerető, szorgalmas, családcentrikus, segítőkész, önfeláldozó természete volt, mindig elégedett volt a sorsával. Nagyon szerette az idős személyeket, jó kapcsolatot ápolt mindenkivel, mind a munkahelyén, mind a mindennapi életben szomszédaival, barátaival, hittestvéreivel.

1994 tavaszán családjával együtt megismerkedett az Adventista Egyházzal, és szeptember 11-én szövetséget kötött az Úrral. Azóta hűségesen szolgálta Megváltóját, minden körülmény között.

2011-ben súlyos betegséggel diagnosztizálták. Ekkor kemény harc vette kezdetét az ő életében. 2012-ben elvesztette az édesanyját, 2013-ban az édesapját, majd 2015-ben szerető férjét is. Családja szeretettel és odaadással gondozta élete utolsó pillanatáig, míg végül 2016. november 7-én betegsége végleg legyőzte.

Nyugodjék békében a feltámadás hajnaláig, amikor újra találkozni fogunk!

Ungvári Géza

Ungvári Géza 1926. szeptember 29-én született a Maros megyei Besében, Ungvári József és Gálfy Ilona hat gyermekes családja első gyermekeként. Iskolai éveit Marosvásárhelyen végezte. 1944-ben édesapját elvitték a háborúba, ahonnan sajnos soha többé nem tért vissza. Fiatal évei kemény munkával teltek, édesanyja mellett kivette részét a nagy család fenntartásában. Elsajátította az ácsmesterséget és az asztalosságot, de virágkerészként is dolgozott.

1946 őszén hallott először az advent üzenetről, ami nagy befolyással volt rá. Elkezdte már fiatalon látogatni az adventista közösséget, ami miatt nagy próbái adódtak a családban és a barátok körében, de nem hátrált meg. 1947. december 26-án szövetséget kötött az Úrral, és csatlakozott a marosvásárhelyi „B” adventista gyülekezetbe, amelyhez haláláig hűséges maradt. A keresztségi szertartást Csongvai Károly lelkész vezette.

A katonaságban nehéz próbái voltak a szombat miatt, kétszer be is zárták, de nem adta fel a hitét. Leszerelése után örömmel szolgált a „B” gyülekezetben. 1951-ben frigyet kötött Kacsó Annával, akivel boldogan házasságban élt 38 évig, amíg a kegyetlen halál el nem ragadta hitvesét. 8 évet szolgált presbiterként a maroszentannai gyülekezetben, a marosvásárhelyi „B” gyülekezetben pedig 39 évet tisztségviselőként.

1991-ben újrَاهázasodott a mezőfelei Kiss Irénkével. A Jó Istené legyen a dicsőség és a hála Géza testvér hosszú életéért. A feltámadás reménységében búcsúzunk tőle.

Alexandru Butoi

Alexandru Butoi a Teleorman megyei Meri faluban született 1927. február 5-én. Élete egy állandó vándorlás volt: Jugoszlávia, Olaszország, majd Brazília. Sao Paulóban elvégezte az Adventista Lelkészképzőt, és ugyancsak itt ismerte meg leendő feleségét, Regina Seghety-t, akivel 1956-ban összeházasodott. Három gyermekük született: Hendl, Erica és Henri.

1963-ban a kaliforniai Glendale-ban telepedett le, ahol megszületett negyedik gyermekük is: Haidan. 1978-ban, több, Romániából kivándorolt adventistával együtt, Florea Ieremia lelkész vezetésével megalapították az első román adventista csoportot Loma Lindában, amely közösséget Ion Pastramă testvérrel együtt vezetett. 2006-ban egy agyvérzés következtében leparalizált, a felesége gondozta őt tíz éven keresztül, egészen 2016. január 7-ig, amikor is véget ért élete.

Gheorghe Chilom

Gheorghe Chilom az Argeş megyei Ciofrângeni-ben született 1931. április 17-én. Heten voltak testvérek, négyen fiúk. 1955. február 20-án kötött házasságot Croitoru Filofteiával, s az Úr három gyermekkel ajándékozta meg őket: Floriánnal, Tabitával és Lidiával.

Tizenöt évesen keresztelkedett meg. A forradalom után lelkészként alkalmazták: 15 gyülekezetet pásztorolt, 99 keresztséget tartott, 3 gyülekezetet alapított, mesteremberként 28 imaház építésénél segédkezett. 2016. szeptember 18-án tért nyugovóra. Temetésére Ciofrângeni-ben került sor szeptember 24-én, amelyen sok aktív és nyugalmazott lelkész vett részt, összesen több mint 200 személy, rokonok, szomszédok, az általa pásztorolt gyülekezetek tagjai.

Mihai Ciucă

Mihai Ciucă 1939-ben született Ioana és Lisandru Ciucă fiaként Olténiában. Családot Galacon alapított, és három gyermeke született. Barátságos volt, a gyülekezetben megbízható, hűséges tagként szolgált diakónusként és presbiterként. Kiváló szervezői képességekkel rendelkezett, jelenlétével számos esemény alkalmával lelkesítette a közösséget. Nagyon szerette az egyházat, testtel-lélekkel segédkezett az imaházak karbantartásában a kommunista korszak éveiben, amikor a hatóságok nem bocsátottak ki építkezési és tatarozási engedélyeket, és

mindenféle akadályokat gördítettek az utunkba, hogy el lehetetlenítsék az imaházak építésének és fenntartásának munkáját. A feltámadás reményével pihent meg az Úrban 2016. április 24-én.

Virgil Constantinescu

Virgil Constantinescu 1933. szeptember 26-án született a Dâmbovița megyei Dărmănești-en. 1953. július 3-án, Bukarestben keresztelkedett meg, és fogadta el Jézust személyes megváltójának. 1958-ban feleségül vette Babeş Ileanát a Brassó megyei Töröcsváron (Bran). Családját öt gyermekkel áldotta meg az Úr. Az évek folyamán különböző tisztségekkel bízták meg a gyülekezeti közösségben. 2016. november 5-én hunyt el az Úrban.

Andrei Gheorghe

Andrei Gheorghe 1931. április 14-én látta meg a napvilágot a Botoşani megyei Văculeşti községben. 1952-ben megkezdte katonai szolgálatát, amelyet kényszer-munkával töltött. Ekkor még nem volt megkeresztelkedve, de már tudása volt a szombatnap szentségéről, ezért nem volt hajlandó dolgozni szombaton. Hatóságok elleni engedetlenség vádjával hadbíróság elé állították, és nyolc év börtönre ítélték.

1965-ben érkezett Bukarestbe, ahol először a „Labirint”, majd a „Tei” gyülekezetben tevékenykedett, alapítása kezdetétől. Házasságot kötött Máriával, és egy fiúgyermekük született, Viorel. Földi életútja 2016. november 30-án ért véget.

Mihail Gheorghiu

Mihail Gheorghiu, a bukaresti „Tei” gyülekezet tagja 2016. január 30-án, szombaton, naplementekor tért nyugovóra. 1939. május 8-án született Dobre és Silvia Gheorghiu gyermekeként. Családot 1963-ban alapított Dumitru Auraş-sal. Az Úr négy gyermekkel áldotta meg őket: Lori-val, Laurenţiu-val, Irinellel és Magdiellel. Diakónusként, szombatiskola-vezetőként és kórus-tagként aktív volt a „Labirint” és a „Tei” gyülekezetekben.

Gheorghe Lupu

Gheorghe Lupu 1939. április 23-án született a Dâmbovița megyei Moreni-ben. 22 évesen a Moldvai Egyházterület alkalmazottja volt, amelynek keretében nyolc éven keresztül tanított be inasokat különböző gyülekezetek tatarozásánál. Élete volt a misszió. A misszionárius tervek megvalósítása volt a második mun-

kája. 1978-ban feleségül vette Pop Magdalénát, majd két fia született, Gheorghe Simion és Florin. Szerepet vállalt a gyülekezeti életben, különböző ügyosztályok vezetésével bízták meg a bákói központi gyülekezetben. Szenvedélyes, misszió iránti elkötelezettséggel vette ki a részét a Sascut-Adjud területen végzett munkában. 2016. június 10-én beutalták a marosvásárhelyi szívgyógyászati klinikára, ahol június 17-én, pénteken megpihent az Úrban.

Păun Marin

Sora és Grigore első gyermeke, Păun 1927. június 22-én született a Dâmbovița megyei Cornești községben. 17 éves volt, amikor megismerte az advent hitet, és hűséget esküdött Isten munkájának, amelyet élete utolsó pillanatáig végzett.

1955-ben vette feleségül Radu Ioanát, majd két gyermekük született. Sok éven keresztül szolgált presbiterként a Crivățu gyülekezetben, nyugalmazása után pedig szívvel-lélekkel dolgozott annak érdekében, hogy a szomszédos falvakban is megismerjék az emberek az advent üzenetét. Különleges erőfeszítéseket tett a Cojasca községbeli adventista gyülekezet megalapításáért. Élete utolsó éveit az Egyesült Államokban töltötte, de a honvágy és a hittestvérek szeretete hazatérésre kényszerítette. Terve az volt, hogy megkezdje az evangelizáló munkát Poienarii Rali községben, az Úr azonban úgy döntött, hogy pihenőre hívja őt. 2016. szeptember 20-án pihent meg az Úrban azzal a reménységgel, hogy hamarosan találkozni fog szeretett Megváltójával.

Mihail Marinescu

Mihail Marinescu 1938. március 16-án született Nicu és Cati fiaként. 1960-ban feleségül vette az aradi Rusu Mariát, és házasságuk gyümölcseként két gyermekük született, Dana és Mihai, akik örökölték apjuk zenei tehetségét. Az ASEF Egyesület keretében nap mint nap evangelizált, teljes szívvel dolgozott a bolintini csoport megalapítása érdekében, amely később gyülekezetté – az igazság hirdetésének aktív közösségévé – alakult. Rövid, de súlyos betegség következtében hunyt el 2016. augusztus 26-án.

Viorica Paraschiv

Viorica Paraschiv 1946. január 20-án született, adventista családban. 1973-ban kötött szövetséget az Úrral, és a bukaresti Bellu gyülekezetnek lett a tagja, férjével, Ion Paraschivval együtt.

Az Adventista Teológiai Intézet szakácsként dolgozott. 2016. január 14-én pihent meg az Úrban azzal a határozott

meggyőződéssel, hogy az Üdvözítő visszajöttkor el fogja nyerni az örök életet.

Teodor Tulbure

Teodor Tulbure 1924. május 29-én született a Maros megyei Görgényoroszfaluban. Már fiatal korában megszerette az Urat. Nagy áldozatok árán az apja beíratta a méhkerti adventista teológiai szemináriumba, amit azonban rövid idő múlva bezártak, és az épületet az állam elkobozta.

Tudor viszont hűséges maradt az evangélista szolgálathoz, és elkezdett könyvevangélistaként dolgozni. Feleségül vette Mihăicuța Floare-t, és házasságukat az Úr négy gyermekkel áldotta meg: Tábitával, Emanuel-Puiu-val, Veronicával és Corneliával. Teodor élete 2016. július 17-én ért véget. 91 éves volt.

Corneliu Voinea

Corneliu Voinea Nicolae Voinea adventista lelkész fiaként született 1928. január 20-án, Jászvásáron. Elvégezte az Adventista Teológiai Szemináriumot, majd 1951-ben elkezdte lelképásztori szolgálatát. 1959-ben az egyházunk életét is felzaklató események idején letartóztatták, és száz napig fogva tartották. Ezt követően a körülmények rákényszerítették, hogy felhagyjon a lelkészi hivatással, és 1960-tól nyugdíjazásáig főkönyvelőként dolgozott különböző Targoviște-i vállalatoknál. Két gyermeke volt, Aurelian és Liana, akiket nagyon szeretett, s akik üdvösségéért szüntelenül imádkozott. Földi életútja 2016. április 13-án ért véget.

Damian Zamfir

1929. február 8-án született a Teleorman megyei Bujoru községben Florea és Maria fiaként. 18 évesen, 1947 augusztusában megkeresztelkedik, és szíve vágya az Adventista Teológiai Szemináriumban tanulni. Tagja volt az első évfolyamnak, amely már Bukarestben végzett.

1957-ben feleségül veszi László Ilo-nát, és az Úr két fiúgyermekkel áldja meg: Adriannal és Laurențiu-val. 1977-ben, sok éves szenvedés után elveszíti feleségét, majd 1978-ban újraházasodik Popescu Luciával. 1981-ben egy rövid, de súlyos betegség következtében második feleségét is elveszíti. 1983-ban házasságot köt Kovács Rozáliával. 2016. június 15-én hunyt el, és a leordinai adventista temetőben várja a feltámadás reggelét.

A MISSZIÓ SZEMTŐL SZEMBENI KOMMUNIKÁCIÓT JELENT

A Kommunikáció Kongresszusa
– II. ülészak, 2016

A POZITÍV BEFOLYÁS AJÁNDÉKA AKTUÁLIS KÉRDÉSE NAPJAINKNAK. A KERESZTÉNYEK MÉLTÓ MAGATARTÁSA NAGYMÉRTÉKBEN HOZZÁJÁRULT A NEMZETI CÉLOK ELÉRÉSÉHEZ. AZ EGYZHÁZ TAGJAINAK KOMMUNIKATÍV, FELELŐSÉGTELJES ÉS ÖSSZETARTÓ MAGATARTÁSA ÉREZTETTE POZITÍV BEFOLYÁSÁT A VÁLSÁGOS HELYZETEKBEN.

Kéteztizenhat október 21-én és 22-én került sor Bákóban a Kommunikáció Kongresszusának második ülészakára, melynek témája: „A kommunikáció és a konfliktusok menedzsmentje”. Az értekezlet szervezője a Romániai Hetednapos Adventista Egyház Moldvai Egyházterületének Kommunikációs Osztálya volt. A találkozón a kommunikáció legújabb kihívásairól, a válság-megoldás kérdéseiről, egyházunknak a hivatalos kapcsolatok és a közösségi oldalak felületén kibontakozó missziós perspektíváiról esett szó.

A kongresszus mottóját 2Móz 33:11 verséből kölcsönöztük („Színről színre”): „Az Úr pedig beszéle Mózással *színről színre*, amint szokott ember szólni barátjával.” Az előadások péntek este kezdődtek, és az egész szombatot betöltve folytatódtak. Az előadások, szemináriumok esettanulmányok témái a következők voltak: az egyházi kommunikáció hatékonysága, a konfliktusok megoldása, az egyház globális kommunikációs stratégiája, az egyház kommunikációs ismeretei egységes alkalmazásának szükségessége és a közösségi média újszerűségének relevanciája.

A második kommunikációs kongresszus méretében és népszerűségében is túlszárnyalta az elsőt, és hatékony tapasztalatszerzésnek bizonyult

a Romániai Adventista Egyház kommunikációs szakembereinek körében. „Ha jól tudom, Romániában ez a második alkalom, hogy kongresszust tart az Adventista Egyház a kommunikáció témájában, s az eredmények máris látszanak” – nyilatkozta a találkozó megnyitóján Dragoș Mușat lelkész, a Hetednapos Adventista Egyház Kommunikációs Osztályának igazgatója. A teremben jelenlévő 862 személy mellett sokan élőben is megtekinthették az előadásokat: 679 terminálról kapcsolódtak az eseményhez az internet jóvoltából Romániából, Olaszországból, Spanyolországból, Németországból, Franciaországból, Svédországból, Nagy-Britanniából, Ausztriából, Magyarországról, az Egyesült Államokból és Kanadából. Általában olyan személyek követték az előadásokat, akiket érdekel az egyház kommunikációs gyakorlata, ami a missziót és az evangélium hirdetését illeti. Voltak közöttük médiaszakértők, közösségi média elemzők, leadership-specialisták, marketingesek, üzleti tárgyalásokra szakosodott személyek, ügyvédek, közjegyzők, gyülekezeti presbiterok, hivatalos tisztséget betöltő személyek, egyszerű egyháztagok.

A szombat délelőtti programban két interaktív szeminárium szerepelt. Az egyik a kommunikációs képzést végzők, a másik pedig minden, a kongresszuson résztvevő érdeklődő számára. Az egyház osztályainak, főleg a Szombatiskola és az Ifjúsági Osztálynak a szerepvállalása, valamint a Moldovai Köztársaságból érkezett „Înger Alb” kórus fellépése még élvezetesebbé tette a programot.

A Kommunikációs Kongresszuson különleges hangsúlyt kapott a konfliktus-menedzsment kérdése, amelyről Románia szenátora, Titus Corlățean tartott előadást. Elsősorban arról beszélt, hogy milyen szerepet játszhat az egyház a válságos szituációkban. „A pozitív befolyás ajándéka aktuális téma napjainkban” – mondta Corlățean úr, aki abból

az axiómából indult ki, hogy mi, Románia polgárai, tudjuk, mit jelent a kereszténység, és olyan esettanulmányokat mutatott be, amelyek során a keresztények méltó magatartása nagymértékben hozzájárult a nemzeti célok eléréséhez. Az egyház tagjainak kommunikatív, felelősségteljes és összetartó magatartása érezte pozitív befolyását a válságos helyzetekben. Corlăţean úr hangsúlyozta, hogy „napjainkban az egyenlőség a meg nem különböztetés elvének egyre másabb megközelítését generálja.”

Paulin Giurgi, a németországi Darmstadtban működő „Stimme der Hoffnung” médiaközpont stratégiai fejlesztésekért felelős igazgatója bemutatta a kommunikáció legaktuálisabb és leglényegesebb technikáit és módszereit. „A lényeges kommunikációja – a globális egyház missziójának kihívása” című szemináriumának központi témája a stratégiai kommunikáció volt. Giurgi úr provokáló kérdéseket intézett hallgatóságához: „Hogyan közvetítjük egyházunk értékeit a világ felé? Mi értékeink lényege? Mit közlünk a világgal, és hogyan? Előadásában bemutatott néhány stratégiai kommunikációs irányvonalat, amelyek által a gyülekezetek, a kommunikációs központok vagy a „Sola Scriptura” tanulmányozó-csoportok médiacsatornákká válhatnak, és az egyház fejlődését szolgálhatják. Giurgi úr javasolta olyan marketing-elvek megalkotását és a Romániai Adventista Egyház általi gyakorlatba ültetését, amelyek Nyugaton már beváltak, s amelyek képesek a nyugati világ szekularizációja terjedésének megfékezésére: „Lényegében az egyház missziójának végzése olyan, mint egy marketing-kampány. Jelenések 14. fejezete az az ok, amiért egyházunk létezik ezen a világon.”

Klaus Popa, a „Stimme der Hoffnung” vezérigazgatója arról beszélt, hogy milyen hatása van a médiának, ha azt konstruktív módon használják a társadalom fejlődésére és javára, helyi és regionális szinten. A vizuális közlésnek az egyház missziójában játszott szerepéről – abból az elvből kiindulva, hogy a hitet élni és személyes kapcsolatainkban gyakorolni kell – Klaus Popa úr felmérte a jelenlegi állapotokat, és arra a következtetésre jutott, hogy a jelen kontextus kedvez az evangélium hirdetésének. Az adventista médiaközpontok akkor válhatnak fontos globális tényezővé, ha családi, helyi és regionális szinten is jól működik az általuk kezdeményezett kommunikáció.

E kongresszus újdonsága volt a marketing-fogalmak gyakorlatba ültetése az egyházban. Ezt a témát hangsúlyozta a digitális fotókiállítás- és versenypályázat is, amelynek nyertesait értékes

könyvajándékkal jutalmazták a szervezők: Adam Grant *Originalii* (Az eredetiek), Vlad Ropotică *Călcăiul lui Ahile* (Achilles sarka), Szász Soares Loránd *Motivație și succes* (Motiváció és siker, hangos könyv) és Roz Townsend *Dezvoltați abilitățile de comunicare* (Fejleszd kommunikációs képességedet) című könyvével.

A kongresszus Tiberiu Nica úr, a romániai Adventista Médiaközpont igazgatójának szemináriumával ért véget, amelynek keretében a hallgatók kérdéseket is feltehettek. A Speranța tévé „Biserica în acțiune” című műsorának szerkesztője interjút készített az előadóval, aki hangsúlyozta, hogy az egyháznak aktív – színről színre történő – kommunikációt kell alkalmaznia az emberek szűkebb csoportjaival is.

„A visszajelzések alapján meggyőződéssel állíthatjuk, hogy elértük kitűzött céljainkat ezen a kongresszuson. Szeretnénk volna minden résztvevő számára információkat közölni egyházunk egységes és proaktív kommunikációs stratégiájáról. Egy olyan keretet kívántunk létrehozni, amelyben ne csak elkerülhetőek legyenek a konfliktusok, hanem olyan lehetőségekké alakítsuk az alkalmakat, amelyek során biznyságot is tehetünk hitünkről. Hisszük, hogy felszereltük gyülekezeteink tagjait kommunikációs eszközökkel, amelyek segítségével teljesíthetik az egyház küldetését. A misszió „színről színre” történő kommunikációt feltételez. Mőnes is így kommunikált Istennel. A közösségi oldalak kínálta technikák és eszközök voltaképpen értelmes kommunikációs csatornák, amelyeket Isten bocsát rendelkezésünkre. Az egyház csodálatos eszközök – igazi, biznyságot tevő „kövek” – birtokosa. De ami igazán lényeges, az a személyes, színről színre történő kommunikáció. Ezt tűzzük ki célul a következő projektünkkel, a „Hozzá hasonlóan” nevet viselő programunkkal” – nyilatkozta a kongresszus végén Sergiu Macovei lelkész, az Észak-Keleti Terület Kommunikációs Osztályának igazgatója, az esemény kezdeményezője és főszervezője. Akik látni szeretnék a kongresszusról készült felvételeket, megtekinthetik a bákói Központi Gyülekezet által feltöltött videóállományt az alábbi címen: <https://vimeo.com/adventistbacau/videos>. ■

**A MISSZIÓ
UTJAI
NICOLAE
ALEXANDRU**

A KÖZÖSSÉGI OLDALAK KÍNÁLTA ESZKÖZÖK VOLTAKÉPPEN ÉRTELMES KOMMUNIKÁCIÓS CSATORNÁK, AMELYEKET ISTEN BOCSÁT RENDELKEZÉSÜNKRE. AZ EGYHÁZ CSODÁLATOS ESZKÖZÖK – IGAZI, BIZNYSÁGOT TEVŐ „KÖVEK” – BIRTOKOSA. DE AMI IGAZÁN LÉNYEGES, AZ A SZEMÉLYES, SZÍN RŐL SZÍNRE TÖRTÉNŐ KOMMUNIKÁCIÓ.

Nicolae Alexandru, a Moldvai Egyházterület Kommunikációs Osztályának aligazgatója

AZ IGE ÉS AZ IGE SZAVAI

SZAVAD ÉRTÉKÉT AZ IGÉNEK – AZAZ KRISZTUS, A TERMÉSZETFELETTI EMBER ÉS ISTEN SZAVÁNAK – KELL MEGHATÁROZNI. LELKI EMBERNEK KELL LENNED, AKI ISTEN CSODÁLATOS KEGYELMÉBEN ÉL. EGYEDÜL EZ RAGADHAT KI A FÉLREMAGYARÁZOTT SZAVAK TERÜLETÉRŐL.

Kezdetben vala az Ige” (Jn 1:1). A „vala” örökkévalósága és a „van” mulandósága közti egyensúly rendkívül törekeny. Csakis az Isten iránti, fenntartások nélküli nyitottság és lényünk teljes készsége és a Szentírás kegyelmébe vetett bizalma javíthat a valóság ezen állapotán. Az Ige szerint való élet titok. Az imádságok szertartásossága és a vallásos formások elavult külsőségek. Megtéresed utolsó órájának percei peregnek. Az Ige és igék teológiája Isten titkának teológiája. Több perspektíván keresztül közelíthetünk az Igéhez, Isten létezése mégis titok marad. Az Ige és igék eredete nem emberi, hanem isteni, elsősorban Róla, az Örök Igéről van szó, és csak másodsorban az Isten által alkotott igékről. Az exegézis és a hermeneutika szabályai alárendelődnek az Igének és az igéknek: az Ige és az igék határozzák meg az exegézist és a hermeneutikát, nem fordítva.

Ha szíved tiszta, az Ige és az igék annyira könnyen érthetőek és világosak, de ha rejtőzködsz és ravasz szándékok vezérelnek, és úgy ugrassz a mélybe, hogy rejtett biztonsági kötelék véd, de ugrásra biztatsz olyanokat is, akik nem rendelkeznek ilyen biztonsági kötelékkel, az Ige és az igék nagyon bonyolultakká válnak. Ebben az esetben szükséges az elemzés, a szócsalád vizsgálata, a szóeredet boncolgatása, a félremagyarázás. Minden szükségessé válik, csak az Ige és az igék válnak fokozatosan jelentéktelenné.

Az Ige

A bűn által megrontott világunk valósága megakadályozza a szavak fényének és színének terjedését. Amikor kiejtjük az „ember” szót, jelentése annak a fogalomnak a határáig terjed, amelyet tapasztalatból ismerünk: a megszülető, éretté váló, megöregedő és meghaló ember fogalmának határáig. Amikor Isten ejti ki az „ember” szót, az nem bűn által korlátolt minőségében értelmezendő, hanem szabad, múlhatatlan voltában. Amikor az ember hit által túllép a bűnös világ által ráerősített korlátokon, szavai bensőséges módon Isten szavainak szabadságával gazdagszanak. Szavai isteni-emberi dicsőítő imává válnak, amelyben értelmet nyer a Biblia kijelentése: „Beszélgetvén egymás között zsoldároknak és dicséretben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak” (Efézus 5:19). Ez az isteni-emberi viszony és közösség az Isten és ember ta-

lálkozásának szegletkövében, az Ember-Istenben, a Jézus Krisztusban jut kifejezésre. Itt az Ige abszolút-öröktől való létezéséről van szó. Quintilianus, amikor úgy nyilatkozik az igéről, a szóról, mint ami csak a mienk, ezt mondja: „A régiség magasztosságot, vallásos nimbuszt kölcsönöz az igének, ösztönzést érzünk arra, hogy értékeljük a régi szavakat”.¹ A régiségnek, fenségességnek, vallásos dicsfénynek köszönhetően természetfeletti módon viszonyulunk szavaink jelentéséhez, árnyalataihoz, hiszen ezeket az igéket nem mi alkottuk – mivel nem beszélni képtelen állatokból származunk –, hanem Isten. Mi is az Igéből származunk: „Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Amilyen rég volt az Éden, olyan régiek a szavaink, sőt, amilyen régi az Ige, olyan régiek a mi igéink is.

Beszédünk azért tűnik annyira különbözőnek az Isten Igéjéhez képest, mivel elidegenedtünk Istentől. „Az isteni beszéd dinamikus és teremtő, amit azért nevezhetünk »titkosnak«, mert megtéríti azt, ami van” (Ésa 55:1).² Az isteni beszéd oly mértékben idegen tőlünk, amilyen mértékben Ő idegen alkotásától, és oly mértékben bensőséges velünk, amilyen mértékben bensőséges Isten a megtérő ember iránt. Bizonyos szempontból beszédünk magán hordozza az Isten beszédjével való hasonlóság jegyeit. Ember, térj meg, és tégy meg mindent annak érdekében, hogy az Isten Igéje és a te igéd az együttműködésről és összhangról tegyen bizonyosságot, és egy igazi megtért emberről tanúskodjon.

Következtetésképpen szavad értékét az Igének – azaz Krisztus, a természetfeletti Ember és Isten Szavának – kell meghatározni. Lelki embernek kell lenned, aki Isten csodálatos kegyelmében él. Egyedül ez ragadhat ki a félremagyarázott szavak területéről: „Íme, én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, akik felemelik nyelvüket, és azt mondják: az Úr mondja!” (Jer 23:31).

A szavahihető, avagy az Igéből származó ember

A kereszténység problémája általában, és a problémád különösképpen, tisztelt olvasó, nem az, hogy mit és mennyit tudsz Istentől. Ezt a problémát már rég megoldotta Krisztus. „Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van öbennük; mert az Isten megjelentette nekik” (Róm 1:19). A gond az, hogy az Ige és az Ige szavai közt mindaz, ami

létezik, azaz én is, meg te is, ideiglenes, és a halál felé tart. Más szavakkal az Ige és az Ige szavai közt nincs semmi. Jézus Krisztus testet öltésének semmi köze az Ige és az Ige szavai közti térhez. Krisztus testet öltése az Ige élete, egy olyan élet, melynek bensőségesen egynek kell lennie a te éteteddel. Az élet és a beszéd közötti disztinkció mesterséges. A te éteted a te beszéded, és az isteni csoda csakis akkor megy végbe benned, ha az életed az Ő Szava, vagy a te beszéded az Ő élete. „Az Ige azt tanácsolja nekünk, hogy egyetlenegy rossz szó se hagyja el a szánkat. De nem csak alantas, trágár szavak használata által közvetíthetjük a gonoszt, hanem minden olyan közlés által, amely elhomályosítja vagy kitörli az elménkből Krisztus látását, és eltávolítja a lelkünkben az igazi szeretetet és rokonszenvet. Azt nevezzük megromlott kommunikációnak, amelyben nem Krisztus szeretete, hanem a Krisztus jellemével összeegyeztethetetlen érzések jutnak kifejezésre.”³ Nem az Igéből levőnek lenni nem azt jelenti, hogy hazugságot szólnunk, hanem elsősorban azt, hogy nem vagyunk hajlandók Krisztushoz hasonlítani, a Krisztus életét élni. Az Igét hirdetni, az Ige terjesztése szakemberének lenni alázatosságot és a tévedés lehetőségének elismerését feltételezi. Krisztus Istenként szólt, beszéde idegen volt mindentől, ami világi.

„Az eljövendő életre úgy kell felkészülnünk, hogy itt lent, ezen a földön magunkévá tesszük Krisztus életét.”⁴ Arról az életről van szó, mely azokban az igékben nyilatkozik meg, amelyben Krisztus, az Ige él. Ez megszentelő hatást fejt ki az életre. Amikor szavaink egyezményekké válnak, eltávolodunk az Igétől, és a nemlét felé sodródunk. „Titeket is meglevenített, akik holtak

valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt” (Ef 2:1). Ebben az új helyzetben életünkben hiányzik az Ige, világunkból az Ige embereiként hiányzunk.

A jánosi kifejezést – „az Ige testé lett” – isteni, nem pedig lingvisztikai mélységében kell megközelítenünk. Ez maga az élet. „És az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszerűlöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyellemmel és igazsággal” (Jn 1:14). Az Isten dicsősége meglátásának egyetemessége éppen az Ő szavaiban áll. Krisztus kegyelme és igazsága pontosan azon szavak által nyilatkozott meg, amelyeket mondott.

Következésképpen, nagy hiány van szavahihető emberekből – az Ige embereiből. Lehetséges, hogy már rég lemondta arról, hogy az Ige embere légy. A megtérés értékét az a döntés határozza meg, hogy kilépj az Ige és az Ige szavai közötti zónából, mivel ez a terület idegen Isten létezésétől, egy pszeudovalóság, amely végső soron nem is létezik. ■

1. Quintilian, *Arta oratorică*, Minerva kiadó, 1974, Bukarest, 1/71.

2. John Breck, *Puterea Cuvântului în Biserica dreptmăntuitoare*, I.B.M. al B.O.R. kiadó, 1999, Bukarest, 7.

3. Ellen G. White, *Bibliakommentár*, „Păzitorul Adevărului” kiadó, 1991, 202.

4. Nicolae Cabasila, *Despre viața în Hristos*, I.B.M. al B.O.R. kiadó, 1997, Bukarest, 66.

Dr. Iacob Coman, lelkész, egyetemi professzor

**SZÓ-
SZARAZSÁG
IACOB
COMAN**

NAGY HIÁNY VAN SZAVAHIHETŐ EMBEREKBŐL – AZ IGE EMBEREIBŐL. LEHETÉGES, HOGY MÁR RÉG LEMONDTÁL ARRÓL, HOGY AZ IGE EMBERE LÉGY. A MEGTÉRÉS ÉRTÉKÉT AZ A DÖNTÉS HATÁROZZA MEG, HOGY KILÉPJ AZ IGE ÉS AZ IGE SZAVAI KÖZÖTTI ZÓNÁBÓL, MIVEL EZ A TERÜLET IDEGEN ISTEN LÉTEZÉSÉTŐL, EGY PSZEUDOVALÓSÁG, AMELY VÉGSŐ SORON NEM IS LÉTEZIK.

Zsoltár Karácsonyra

Uram, örül és vigad a szívem.
Dalok zendülnek benne Rólad
s hálaadó himnuszok,
hogy jászolban születél.
Azon vigadozom,
hogy jászolban születél,
nem puha palotában.
Selyem és cifra bársony
körüli lágy hódolattal
nem fogta gyenge tested.
Értelmetlen szemekkel
szelíd juhocskák lestek.
Szegénységben születél
és szívétépő nyomorban.

Szegény, üres a szívem
azért merem én mégis
a színed elé vinni,
azért merem én hinni,
hogy lakhelyed lehet
a szomorú és árva.
Az minden reménysége,
hossannás vigassága,
hogy jászolban születél,
megváltó Istenem.
Azért zendülnek át
téged dicsérő, boldog énekek,
halk glóriák szegényes szívemen.

Túrmezei Erzsébet

LELKI ÜZENET CONNECTICUTBÓL

**MÉG MINDIG
HISZÜNK ANNAK
SZERETETÉBEN,
AKI FELÁLDOZTA
MAGÁT ÉRTÜNK,
ÉS HISSZÜK,
HOGY ISTEN
MINDEN IDŐBEN
HITET ADOTT AZ
Ő SZENTJEINEK.**

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (Ef 1:2). Azért imádkozom, hogy üzenetemet, amelyet hittestvéreimnek küldök, ugyanez a krisztusi lelkület kísérje. Szívünk nem csupán az a hajlék, ahol megszületnek az érzéseink, hanem egyben az a hely is, ahonnan szeretteink felé küldött üzeneteink szárnyra kapnak. Szeretetteljes üdvözlétemet küldöm tehát nektek az Egyesült Államok észak-keleti államából, Connecticutból, Új-Angliából.

Kik vagyunk? Péter apostol ekképpen fogalmazza meg a választ: „Szeretteim, kérlek titeket, mint *jövevényeket* és *idegeneket*, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek” (1Pt 2:11). Jövevények és idegenek. Tetszik, ahogy erre a valóságra Vladimir Pustan lelkész is rávilágít: „Idegenek vagyunk egy idegen országban. Aki jól érzi magát Romániában, Spanyolországban, az Egyesült Államokban vagy Kanadában, vagy akinek nem okoz gondot, hogy Olaszországban él, sőt, tetszik neki Róma városa, el kell, hogy mondjam, hogy komoly problémával áll szemben, ugyanis mi idegenek vagyunk egy idegen országban. Ne szokjatok hozzá soha ehhez a világhoz!”

Kik vagyunk? Mihail és Viorica Baci, egy házaspár, akik az Úr szőlőjében dolgoznak. A Southern New England Egyházterület egyik angol nyelvű, 300 tagot számláló lelkészi kerületében szolgálunk New Londonban, Norwich-ben és Willimantic-ben. 2015 augusztusától vagyunk ebben a kerületben, miután nyolc éven keresztül Massachusetts államban szolgáltunk, Springfieldben.

Naponta találkozunk különböző nyelvek, kultúrák, szokások, életfilozófiák, fizikai és lelki kihívások befolyásával, hitünk elleni álcázott vagy nyílt támadásokkal, de szombaton ugyanazon a helyen találkozunk, hogy ugyanazt a Teremtőt imádjuk, aki szeret, és hibáink ellenére vezet minket. Érdekes, hogy bárhol lennénk, az emberi lélek szükségletei ugyanazok. Függetlenül attól, hogy milyen kultúrában nőttünk fel, vagy hogy milyen nyelvet beszélünk, a szeretet, a megbocsátás és az üdvösség igénye mindenikünk lelkének vágya. Ennek a vágnak a kielégítését tartjuk elsődleges fontosságú szolgálatunknak ideiglenes lakhelyünkön.

Mit hiszünk mi, itt, „a világ túlsó végén?” Még mindig hiszünk annak szeretetében, Aki feláldozta magát értünk, és hisszük, hogy Isten minden időben hitet adott az ő szentjeinek. Habár az evangélium hirdetésének módszerei különbözhetnek egyik nemzedékről a másikra, Isten Bibliában lefektetett elvei változtathatatlanok. Ezért:

- » Hiszünk a Bibliában, Isten ihletett Igéjében, amely tartalmazza Jézus Megváltási Tervét; hisszük, hogy az Ó- és Újszövetség csodái valós események voltak, nem csak az isteni hatalom jelképei.
- » Hiszünk a teremtésben, úgy, ahogy azt Mózes első könyvében olvashatjuk: Isten hat napon át teremtette az eget és a földet, s a napok 24 órás ciklusok voltak.
- » Hiszünk a mennyei Szentély létezésében, amely Szentélyben Jézusunk főpapként szolgál mindaddig, míg befejezi közbenjárói szolgálatát az érdeklünkben, és visszajön, hogy befejezze Megváltási Tervét.

- » Hiszünk a Szentlélek isteni személyi mi-voltában. Hisszük, hogy Ő a Szenthárom-ság harmadik Személye az Atya és a Fiú mellett.
- » Hiszünk Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus közeli visszajövetelében.

Csupán néhány pontját soroltam fel adventista hitvallásunknak, természetesen az összes többit hisszük és valljuk, amit hitünk legmagasabb tekintélye, a Biblia határoz meg.

A következőkben meg szeretném osztani veletek Richard tapasztalatát (a név valós, az illető a beleegyezését adta, hogy használjam). Richard Massachusetts állam egyik városában él egy különlegesen berendezett és felszerelt lakásban. Richard ugyanis 30 évvel ezelőtt motorbalesetet szenvedett, amelynek következtében nyaktól lefele lebénult. Egész nap egy kerekesszékekben ül, és... dolgozik. Csak a száját képes használni, amelynek segítségével egy vékony pálcát mozgatva nyomogatja a számítógép billentyűit. Így lép kapcsolatba a világ minden részén élő barátaival.

Nehezen beszél, de amikor mond valamit, tudja, mit mond. Gyakran meglátogatom, vagy az úrvacsora alkalmával, vagy a Warren-i adventista elemi iskola tanulóival. Sokszor csak azért ugrom fel hozzá, hogy együtt imádkozzunk. Íme, mit vallott egy alkalommal: „25 éves voltam, amikor a baleset következtében teljesen lebénultam, majd az orvosok, nagy erőfeszítések árán, lehetővé tették, hogy mozgathassam a fejemet. Abban az időben csak keveset tudtam Jézusról és az üdvösségről. Sok tervem volt, amelyekben nem volt hely Isten számára. A baleset után nagyon dühös voltam Istenre. Gyakran kérdeztem meg tőle, hogy hogy tehette ezt velem? De az idő múlásával testi és lelki sebeim beforrtak. A rekuperáció hosszú útja volt ez. Sokáig azt sem tudtam, hogy egyáltalán életben maradok-e, és íme, 30 év után is még mindig élek. A különbség a mostani és a baleset előtti életem közt az, hogy ha a balesetem alkalmával meghaltam volna, reménytelenül haltam volna meg, az üdvösség bizonyossága nélkül, míg most már érzem, hogy készen állok a Jézussal való találkozásra.”

Richard minden alkalommal szépen beszél Jézusról és szeretetéről, és emlékeztet, hogy mennyire közel van Jézus eljövetele! Amikor legutóbb az iskola tanulóival meglátogattam, ezt mondta a kis növendékeknek: „Kedves barátaim! Tegyétek Jézust életetekben az első helyre! Senki és semmi nem adhat ebben az életben örömet és remény-

séget rajta kívül! Ennek a világnak, amely teljesen eltévedt, egyetlen biztos pontja sincs, amely felé igazodhatna, ezért válasszátok Jézust! Ő majd megmutatja az utat a boldogság és az üdvösség felé!”

Minden alkalommal, amikor meglátogatom, azzal a céllal teszem, hogy bátorítsam, erre mindig ő az, aki bátorít engem, mintha a Jézus jelenlétében lettem volna! Ő Richard. Egy napon majd úgy fogok találkozni vele, hogy keze, lába ép lesz, és nem lesz többé szüksége kerekesszékre.

Kedves testvéreim! Mindeniketeknek azt kívánom, hogy dicsőítsétek Istent, legyetek hálásak Neki mindenért, és örvendezetek jelenlétének életetekben. Ne engedjétek, hogy az élet aggodalmi elragadják tőletek a menny szépségét, amelyet Isten a lelkünkbe akar ültetni! Jézus hamar visszajön! Eljön értünk, hogy hazavigyen! Milyen csodálatos lesz az a nap!

„Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békesség túsra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk” (Zsid 10:35-39). ■

Mihail Baciu, lelkész, Egyesült Államok

JÖN
JÉZUS!
MIHAIL
BACIU

**KEDVES TESTVÉREIM!
MINDENIKETEKNEK
AZT KÍVÁNOM, HOGY
DICSŐÍTSÉTEK ISTENT,
LEGYETEK HÁLÁSOK
NEKI MINDENÉRT, ÉS
ÖRVENDJETEK JELEN-
LÉTÉNEK ÉLETETEK-
BEN. NE ENGEDJÉTEK,
HOGY AZ ÉLET AGGO-
DALMAI ELRAGADJÁK
TŐLETEK A MENNY
SZÉPSÉGÉT, AMELYET
ISTEN A LELKÜNKBE
AKAR ÜLTETNI! JÉZUS
ELJÖN ÉRTÜNK,
HOGY HAZAVIGYEN!
MILYEN CSODÁLATOS
LESZ AZ A NAP!**

(VI) A SZENTÉLY AZ AGITÁCIÓ, A KUTATÁS ÉS A KÖZÖNY KÖZEPETTE (1956–2015) - II. RÉSZ AZ 1980-AS VÁLSÁGTÓL A XXI. SZÁZADIG

A DÁNIEL 8:14
VERSÉBEN EMLÍ-
TETT ÍTÉLET EGY
KOMPLEX FOLYA-
MAT, AMELYET
CSAKIS KRISZ-
TUS KERESZTJÉ-
NEK FÉNYÉBEN
ÉRTHETÜNK MEG,
S AMELYET BIB-
LIAI TIPOLÓGIAI
ÉS PRÓFÉCIAI
SZAKASZOK
ILLUSZTRÁL-
NAK, ÜGYMINT:
3MÓZES 16-BAN
ÉS MT 22:11-12-
BEN AZ ENGESZ-
TELÉSI NAP.

Az adventista teológia sikeresen megbirkózott a múlt század 80-as éveinek válságával, mi több, megerősödve, gazdagabban került ki belőle. Sokan ekkor kezdték el mélyebben tanulmányozni a szentély és az utolsó ítélet doktrínáját, és a Generál Konferencia is hivatalosan kinevezett egy bizottságot a Dániel és Jelenések könyvének kutatására (a DARCOM-bizottság). Ez a bizottság, Frank Hoolbrook kiadói munkájának köszönhetően több, az apokalipszis témáját feldolgozó teológiai tanulmányt publikált, beleértve a szentély és az ítélet tanával foglalkozó munkákat is. A szerzők közt megemlíthjük a következőket: Gerhard Hasel, William Shea, Sigfried Schwantes, Arthur Ferch, Mervyn Maxwell, P. G. Damsteegt, William Johnson, Angel Manuel Rodriguez, Richard Davidson, Niels-Erik Andreassen, Roy Gane, Gerhard Pfandl, George Rice, Kenneth Strand, Jon Paulien, Alwyn Salom, Pierre Winandy, Herbert Kiesler, Ivan Blazen, Arnold Wallenkampf, Alberto Trever, Gordon Hyde és mások.¹

Az általuk jegyzett tanulmányok meghaladják az addig készült, történelmi szempontokat követő magyarázatokat, és szakszerű, tisztességes módon válaszolják meg a szentély tanával kapcsolatban felmerülő objektív kérdéseket. Olyan munkák ezek, amelyek egy olyan korban születtek, amikor a bibliai exegézis és a teológia jelentős fejlődésen ment keresztül. Azt azonban nem állíthatjuk, hogy ezek a tanulmányok minden kérdést megválasoltak. Sajnos a DARCOM-bizottság munkáit nem minden exegéta olvasta el, s akik el is olvasták azokat, tanúsítják, hogy a témának nem minden területét dolgozták fel kielégítő módon. Egyes teológusok úgy vélik, hogy nincsenek olyan valós problémák, amelyek szükségessé tennék ennek a doktrínának a védelmét, míg mások – habár ellenkező véleményt képviselnek – hallgatnak, jóllehet kötelességük lenne megosztani nézőpontjukat.

A DARCOM-bizottság sorozatán kívül időközben más, a szentély doktrínájával foglalkozó tanulmányok is megjelentek. Egyesek közülük erősen konzervatív hangvételűek, mások enyhén

progresszív látásról tanúskodnak, de mind hozzájárulnak Dániel 8-9. fejezetei értelmezésének fejlődéséhez. Különleges jelentőségű Kai Arasola 1990-ben elkészült, *The End of Historicism* című tanulmánya, amely William Miller látása szerint értelmezi az apokaliptikus próféciaikat. Tartalmasabb munkák Dániel könyvéről Antonio Caracciolo 1998-as² és Zdravko Stefanovic 2007-es tanulmánya.³ Jacques Doukhan (2000) egy rövidebb tanulmányt írt, amely a zsidó perspektíva szerint közelíti meg a kérdést, és egyben irodalmi szempontból is elemzi a könyvet. Eredeti és sok újdonsággal szolgál William Shea népszerűsítő kommentárja (2005).⁴ Fontos hozzájárulásnak minősül a ghánai Brempong Owusu-Antwi doktori disszertációja (1995), amely tisztázta a „*hārūz*” szó jelentését Dániel 9:25 versében.

Az Örtorony című folyóirat 1997. július 15-i számában megjelent egy cikk, amely támadta a szentély tanát, hangsúlyozván, hogy azt több felvilágosult adventista is tagadja. A cikkre a Bibliakutató Központunk igazgatója, Angel Rodriguez testvér válaszolt.⁵ Rodriguez egyébként több átfogó teológiai tanulmányt is írt a szentély és az ítélet hittanáról, amelyet a *Handbook of SDA Theology* című könyvben is publikáltak (2000)⁶. Az Adventista Bibliakutató Központ weboldalán is több tanulmányt olvashatunk a szentélyről,⁷ amelyek közül a legtöbbet Rodriguez szerzett. Rodriguez 1992-től volt a munkatársa a Generál Konferencia ezen ügyosztályának, 2001 és 2011 között pedig az igazgatója volt Központnak. Őt tartják nemzedékünk legnagyobb adventista apológétájának. 1989 és 2003 között Clifford Goldstein is vitába szállt a szentély tanának védelmében.⁸

Norman Young, aki 1973-ban dolgozatot írt a Zsidókhöz írt levélről, 2001-ben egy híres cikket jegyzett, amelyben Johnssonhoz hasonlóan azt állította, hogy Jézusnak a Szentek Szentjébe főpaként történő belépése a Zsidókhöz írt levélben az Engesztelés Napi mintát követi. Richard Davidson határozott, ugyanakkor baráti-akadémiai hangvételben válaszolt erre a tézisre, a szent-

tély felavatásának modelljét hangsúlyozván.⁹ Az utóbbi években Richard Davidson az evangélium ítéletének hirdetőjeként vált híressé, szembeszállva mindazokkal, akik szerint a vizsgálati ítélet árnyékot vet az üdvösség örömeire.

2005-ben kelt szárnyra Jack Blanco bibliai parafrázisa Dániel 8. fejezete kapcsán (*The Clear Word*). Blanco Dániel 8:8-9 verseit ekképpen „fordította”: „Az égnek négy szele fújt, és az egyikből egy kis szarv jött elő”. Ez a parafrázis a meghatározó adventista értelmezés mintájához igazodik. A 14. verset azonban Blanco ekképpen „tolmácsolja”: „Isten nagyon türelmes. Sok napon át vár, de a vég közeledtével vissza fogja állítani a szenthely igazságát.” Valóban, „sok napon át”? Megtudhatjuk ezeknek a napoknak a számát?

Roy Gane 1999-ben „*The Altar Call*” címen könyvet írt, amely az egyik legjobb eszköz a szentély szertartásai jelentéseinek ismertetésére, 2006-ban pedig a „*Who’s Afraid of the Judgement*” címen jelent meg az a tanulmánya („*Ki fél az ítélet-től?*”), amelyben bevezeti az olvasót a szentély és a vizsgálati ítélet doktrínájába. Martin Pröbstle 2006-ban több mint 800 oldalas doktori disszertációjában a legapróbb részletekig menően – nyelvtani, nyelvészeti és irodalmi szempontból – elemzi a Dániel 8:8-14-ig terjedő szakaszt, majd 2013-ban tanulmányt közölt a szentélyről és az ítéletről.¹⁰

Felix Cortez 2008-ban mély szántású esszét írt a szentély Zsidókhöz írt levélben megjelenő tipológiájáról. Maximális fontosságú tanulmányokat írt a mindennapi áldozat identitásáról Dániel 8-12-ben Heidi Heiks 2008-ban, valamint Dennis Kaiser 2009-ben. A Dániel 8:14 versének témájára vonatkozóan rendkívül érdekes és releváns Marvin Moore 2010-ben írt könyve, amelyet olyan szakemberek méltattak, mint Gerhard Pfandl és Jude Lake, amelyet viszont Desmond Ford erősen vitatott.¹¹

Az egyház hivatalos folyóirata, a Ministry – amelynek digitalizált számai 1928-ig visszamenően letölthetőek az internetről, s amelynek hátsólapjain számos cikk jelent meg a szentély tanáról¹² –, 2014-ben egy különszámot szánt ennek a témának („*The Cross and the Sanctuary*”), amelyben olyan neves teológusok jegyezték cikkeket, mint Norman Gulley, Roy Adams, Gerhard Pfandl, Wilson Paroschi és David Tasker.

Sajnos, az eretnek kutatások sem szüntek meg ebben az időszakban. Olyan publikációk láttak napvilágot, amelyek Ellen White próféta ihlettségét és lelki-kulturális fejlődését elemezték, emberi szempontok szerint, de vitatható teológiai mintát követve (Alden Thompson, 2005; Graeme Bradford, 2006).¹³ Nagy szükség lenne Ellen G.

White írásainak realistább, emberi szempontokat figyelembe vevő analizésére annak érdekében, hogy mindenekelőtt a bibliai exegézist tartasuk mérvadónak a szentély és az ítélet kérdésben. Alden Thompson haladó szellemű, dogmatikai szempontból nem kellőképpen megalapozott interpretációról is híres, ami a próféciákat – többek között Dániel 8:14 versét – illeti.¹⁴

Az európai Reinder Bruinsma megpróbálja egyszerűsíteni a dolgokat, kijelentvén, hogy a Dániel 8:14-re épülő doktrína nem lényeges hitelve teológiánknak.¹⁵ Az amerikai George Saxon a Southwestern University-ről kigúnyolja a vizsgálati ítélet tézisé, és viccesen megjegyzi, hogy „az 1846-ban véget ért.” 2011-ben, Roy Ingram álnév alatt, Desmond Ford egy kihívó tanulmányt publikált, akárcsak André Reis, aki cikkében felteszi a kérdést, hogy „1844 hitünk oszlopa, vagy pedig egy halálos sebe?”

2013. október 22-én jelent meg az európai Jean-Claude Verecchia teológus provokatív cikke a szentélyről, amelyben a szerző kijelenti, hogy Istennek nincs „állandó lakhelye”.¹⁶ Az Édenből Isten átköltözött a pátriárkák oltáraihoz, majd a találkozás sátorába, a mózesi szentélybe (a tabernákulumba, az első templomba, a második templomba), és végül azokba a szerény hajlékokba, ahol az első keresztények gyülekeztek. Verecchia ugyanakkor kijelenti, hogy a zsidók – akárcsak más népek – hittek abban, hogy a templom és a földi város mindössze tükröződése a mennyei valóságnak. A szerző felsorolja, hogy mit hittek a zsidók a történelem folyamán: hogy a szentély maga Isten, maga a világegyetem vagy az égboltozat, és hogy a mennyben is van egy szentély, majd a Pál templomát elemzi, amely vagy a hívők közössége, vagy az ember teste, továbbá az evangélium templomát, amely nem más, mint Krisztus.

Az adventisták mint teológusok és véleményalkotó vezetők négy fontos kategóriába sorolhatók aszerint, hogy miként viszonyulnak ehhez a kérdéshez:

1. *A történeti-dogmatikus teológusok* – egy statikus doktrínát hirdetnek, amely a mennyben született, és 1844-ben lett kinyilatkoztatva egyszer s mindenkorra, és hiszik és vallják, hogy Ellen White-é és az advent úttörőké az utolsó szó ebben a kérdésben, mert hogy ők nem tévedhettek.

2. *Konzervatív-progresszista teológusok* – lojálisak a hivatalos adventista állásponhoz, támogatják azt, de apró változtatásokat próbálnak

AZ ÍTÉLET DOKTRÍNÁJA ANNAK AZ IGAZI EVANGÉLIUMNAK A PRÓBÁJA, AMELY ENGEDELMESSÉG ÉS HIT ÁLTAL ÖSSZHANGBA HOZZA ÉLETÜNKET ISTEN AKARATÁVAL, ÉS CSAKIS A KRISZTUSBAN VALÓ MEGMARADÁS ÁLTAL ADHATJA MEG SZÁMUNKRA AZ ÜDVÖSSÉG BIZONYOSSÁGÁT (JN 15:4-9), ELLENTÉTBEN A HAMIS EVANGÉLIUMMAL, AMELY EGY HAMIS ÜDVBIZONYOSSÁGOT ÉBRESZT AZ EMBERBEN.

NEM AZ ÍTÉLET
DOKTRÍNÁJÁT
KELL ELÍTÉLNI
AHHOZ, HOGY
ÜDVBIZO-
NYOSSÁGUNK
LEGYEN, HANEM
AZ „Ő EMBERT”,
AZAZ BŰNÖS
TERMÉSZE-
TŰNKET (RÓM
6:6; EF 4:22;
KOL 3:9), AME-
LYET A HAMIS
– OLCSÓ – EVAN-
GÉLIUM FELSZA-
BADÍT, ÉS KRISZ-
TUST A BŰN
SZOLGÁJÁVÁ
DEGRADÁLJA
(GAL 2:17).

kieszközölni annak alapján, hogy szerintük az utolsó szó a Szentírásé, és hogy minden, ami emberi, az tévedésnek alárendelt.

3. *Evangelikus és liberális szellemiségű teológusok* – teljesen vagy a lényegét tekintve elutasítják a szentély és az ítélet tanát, amit eretnekségnek, illetve az Adventista Egyház gyermekkorra maradványainak tartanak.

4. *Közömbösek* – nem foglalkoznak a kérdéssel, nem prédikálják, nem kutatják – aminek oka vagy a hitetlenség, vagy a reménytelenség és az érdeklődés hiánya, vagy pedig a közvélemény elítélésétől való félelem.

A vitáknak ma sincs vége. A téma még mindig „forró”. Egy friss példa erre Alberto Treyer történeti-dogmatikus teológus cikke, amelyben aggodalmát fejezi ki Gerhard Pfandl álláspontja miatt. Pfandl, lévén konzervatív-progresszista teológus, elutasítja annak gondolatát, hogy a mennyei szentélynek köze lenne a földihez, ahogyan Jelenések 9. fejezete hagyományos adventista magyarázatát is elveti, annak ellenére, hogy azt J. Litch, U. Smith és Ellen G. White is támogatja.¹⁷

Az interneten a leghangosabbak ebben a témában a történeti-dogmatikusok és ellenzékeik, az evangélikus-liberálisok. A legaktívabb történeti-dogmatikus – Treyer-en kívül – John Peters, Eugene Prewitt, Stephen Bohr, Kevin Paulson és Jeff Pippenger. A liberálisok közül, akik teljesen elvetik ezt a doktrínát, megemlítjük Ervin Taylor-t és a független Adventist Today és a Spectrum című folyóiratok szerkesztőit, szerzőit.

Észak-Amerikában, Nyugat-Európában és Ausztráliában a hívők elég jelentős hányada nem foglalkozik már ezzel a témával. Még az erős adventista hagyományokkal rendelkező országok adventista iskoláiból kikerült hívek is elidegenedtek a szentély és az ítélet sarkalatos doktrínájától. Roger Dudley 2000-ben egy tanulmányt tett közzé, amely mögött tíz éves kutatás áll, s amelyben rámutat arra, hogy a serdülők körében a legkevésbé elfogadott hitalapelvek a szentély tana (csupán 61%-uk hisz ebben), amelyet annak a hitnek az elvetése követ, hogy az Adventista Egyház Isten igaz egyháza (69%-hisz ebben), valamint az, hogy Ellen White hiteles próféta volt (73%).¹⁸

Jómagam is végeztem egy közvélemény-kutatást ebben a kérdésben. A kérdőívet mintegy 400 adventistának küldtem el az egész világon: teológusoknak, lelkészeknek, ügyosztály- vagy intézmény igazgatóknak, értelmiségieknek, laikusoknak. Mindössze negyvenen töltötték ki és küldték vissza a kérdőívet. 1-4-en úgy vélték, hogy ez a téma már halott, és nincs szükség rá. 6-17-en teljesen meg voltak elégedve azzal, ahogy egyházunk

Dániel 8:14 versét magyarázza, és a többség – 18-23 –, habár ragaszkodik ehhez a doktrínához, kifogásolja a módot, ahogyan ezt a hitalapelveket magyarázzák nekik, és szeretnék, ha a hitközösség mélyebben foglalkozna ezzel a kérdéssel. A közvélemény-kutatásban csak kevés romániai adventista vett részt, tehát nem a romániai valóságot tükrözi. De meggyőződésem, hogy ha az arányok másak is lennének, a probléma lényege ugyanaz lenne.

Befejezés helyett

Roy Adams írta 1981-ben, a doktori disszertációjában:

„Több komoly kérdés vetődik fel korunkban, amelynek tisztázásához komoly teológiai és bibliai kutatás szükséges. De ezek közül egy sincs olyan, amit ne lehetne megoldani. [...]

»A nagy filozófiai vagy teológiai kérdések ritkán oldódnak meg olyképpen, hogy az minden következő nemzedéket kielégítsen.« A kérdés, amelyet az adventizmusnak fel kell tennie mindazonáltal az, hogy lesz-e elég teológiai és érzelmi bátorsága ahhoz, hogy a szentély doktrínájának legalább néhány kérdését tisztázza, a jelen nemzedék jogos igényeinek kielégítésére.¹⁹

Bátorító tény, hogy egyes laikusok önszántukból foglalkoznak ennek a hittannak a kutatásával, amivel nagy mértékben hozzájárulnak a kérdések tisztázásához. Mike Manea és Marcos Torres nagyon meggyőzően magyarázza, hogy milyen teológiai, filozófiai és lélektani okok miatt nem értenek egyet a szentély tanával.²⁰

Egyes teológusok kutatásaik során újabb érveket fogalmaznak meg a történeti állítások alátámasztására. Az Andrews tanára, Joe Greig például egy nagyon érdekes megoldást javasol arra vonatkozóan, ahogyan úttörőink Dániel 8:14 versét értelmezték.²¹ „Történeti szempontból az adventisták alkották meg ezt a doktrínát... valahogy úgy, ahogy a tanítványok is felfedezték Jézus mennyei, messiási identitását.” És példaként Mátét értelmezését adja Hóseás 11:1 verséről (Mt 2:15).

Egy másik fontos gondolat, amely segít összhangba hozni Ellen White és a bibliai exegézis kijelentéseit, A. Patrick kijelentése: „Miközben egyes 1980 után született adventisták szerint Ellen G. White tekintélyének nagyobb szerepet tulajdonítanak az egyházban, mint a Biblia tekintélyének, mára már ezek az adventista hívek is jobban megértették prófétanőnk munkásságát, amely maga arra ösztönöz, hogy minden doktrína alapját a Bibliában keressük.”²²

Sorozatban közölt cikkeimben bemutattam a szentély és az ítélet doktrínájának eredetét, nemzedékről nemzedékre történő átöröklődését, fej-

lődését és az ezzel párhuzamosan jelentkező kihívásokat. Magát a doktrínát azonban nem mutattam be és nem elemeztem. Adventista környezetben ez Ellen G. White „A nagy küzdelem” című könyve révén ismert (lásd 23., 24. és 28. fejezet). Íme, röviden ennek a doktrínának a lényege:

Dániel 8:14 verse, amit a látomás teljes kontextusában és a Dániel 7:23 és 9:24 versében tett kinyilatkoztatás fényében kell értelmeznünk, Isten házának ítéletére mutat előre (lásd 1Pt 4:17)²³, amely 1844-ben vette kezdetét. Ez a pre-millennáris mennyei vizsgálati folyamat a mennyei ítélet legfontosabb és legünnepélyesebb szakasza, amelyben Isten és népe igaznak bizonyul, és igazságban részesül.²⁴ Ez az egyetlen szakasza az ítéletnek, amely üdvösségre vezet. A halottakon elkezdett (Jel 6:9-11) és az élőkön folytatott ítélet örökre különválasztja egymástól a hamis és az igazi hívőket (Mt 13:30, 38-44, 47-51), kitörölvén az élet könyvéből mindazokat, akik egykor megbocsátva és megmentve lévén, nem maradtak meg Krisztusban (2Móz 32:33; Préd 12:13-14; Ez 18:24; Dán 12:1; Mt 10:32-33; 12:36-37; 18:32-35; 1Cor. 9:27; Fil 2:12; Jak 2:12; Jel 3:4-5).

A Dániel 8:14 versében említett ítélet egy komplex folyamat, amelyet csakis Krisztus keresztségének fényében érthetünk meg, s amelyet bibliai tipológiai és próféciai szakaszok illusztrálnak, úgymint: 3Mózes 16-ban és Mt 22:11-12-ben az engesztelési nap, stb. Az ítélet doktrínája ugyanakkor annak az igazi evangéliumnak a próbája, amely engedelmesség és hit által összhangba hozza életünket Isten akaratával, és csakis a Krisztusban való megmaradás által adhatja meg számunkra az üdvösség bizonyosságát (Jn 15:4-9), ellentétben a hamis evangéliummal, amely egy hamis üdvbizonyosságot ébreszt az emberben (Róm 2:13; Jak 2:17-26). Nem az ítélet doktrínáját kell elítélni ahhoz, hogy üdvbizonyosságunk legyen, hanem az „ó embert”, azaz bűnös természetünket (Róm 6:6; Ef 4:22; Kol 3:9), amelyet a hamis – olcsó – evangélium *felszabadít*, és Krisztust a bűn szolgájává degradálja (Gal 2:17).

Fritz Guy adventista teológus mondotta, Jean Jaurès szavait idézve: „A múlt oltáiráról hozzátok el a tüzet, ne a hamut!” Tegyük mi is ekképpen! ■

1. E publikációk gyűjteménye még mindig megvásárolható, jó áron, itt: www.logos.com/product/37737/daniel-and-revelation-committee-series.

2. A. Caracciolo, *Capire Daniele*, Villa Aurora, 1998.

3. Zdravko Stefanović, *Daniel – Wisdom to the Wise*, Pacific Press, 2007. www.books.google.ro.

4. William Shea, *Daniel – a Reader's Guide*, Pacific Press, Nampa, 2005. www.adventistbookcenter.com.

5. Lásd: <https://adventistbiblicalresearch.org/sites/default/files/pdf/investigative.pdf>

6. A. M. Rodriguez, „The Sanctuary”, in R. Dederen ed., *Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Commentary Reference Series, 12)*, 2000:375-417.

7. Lásd <https://adventistbiblicalresearch.org/search/site/sanctuary>.

8. Lásd En.Wikipedia „Clifford_Goldstein”.

9. Lásd *Andrews University Seminary Studies*, Autumn 2001, 39/2; Spring 2002, 40/1., https://works.bepress.com/richard_davidson/18

10. M. Pröbstle, *Where God and I Meet: The Sanctuary*, Review and Herald, 2013. 222.books.google.ro.

11. F. Cortez, *The anchor of the soul that enters within the veil: the ascension of the "son" in the letter to the Hebrews*, Andrews University, 2008. H. Heiks, *The „Daily” Source Book*, Teach Services (www.teach-services.com); D. Kaiser, *The History of the Adventist Interpretation of the “Daily” in the Book of Daniel from 1831 to 2008* (MA thesis), Andrews University, 2009; M. Moore, *The Case for the Investigative Judgment*, Pacific Press, Nampa, Idaho, 2010. *Adventist Today*, Fall 2010.

12. A www.ministrymagazin.org/archive címen évekre, hónapokra lebontva lehet keresni a „sanctuary” címszó után.

13. G. Bradford, *More than a Prophet*, Biblical Perspectives, 2006 (www.sdanet.org/atissue/books/bradford). Lásd továbbá a White Alapítvány kritikáját: www.whiteestate.org/issues/more-prophet.asp. A. Thompson, *Escape from Flames*, Pacific Press, 2005. Thompson spirituális ellentétet feltételez az Ó- és az Újszövetség között. Az első a félelemre, az utóbbi a szeretetre alapul. Ezt a nézetet sok adventista vallotta, szertünk azonban egy megtevesztő teológiáról van szó, amely gyengíti a bibliai írók hitelességébe és a Biblia teológiai következetességébe vetett meggyőződést.

14. Lásd <https://goodword.wallawalla.edu/2013/11/the-escatological-day-of-atonement>.

15. Lásd <http://reinderbruinsma.com/are-all-truths-truth-2/>. Bruinsma ismert teológus, és a hollandiai egyház egykori vezetője.

16. www.ellenwhitecenter.org/news/20131202/dieu-sans-domicile-fixe-de-jean-claude-verecchia. Az angol kiadás: *God of No Fixed Address: From Altars to Sanctuaries, Temples to Houses* (Wipf & Stock, Eugene, Oregon, 2015), megtalálható online itt: <http://books.google.ro>.

17. Lásd www.adventistdistinctivemessages.com/English/Documents/Pfandlproblemsheavenlysanctuary.pdf.

18. R. Dudley, *Why Our Teenagers Leave the Church*, Institute of Church Ministry, Andrews University, Review and Herald, 2000:39. www.books.google.ro.

19. Roy Adams, *The Doctrine of the Sanctuary in the Seventh-Day Adventist Church: Three Approaches*, AUS, Doctoral Dissertation Series, Andrews University Press, 1981: 269, 282-283. Rolf Pöhler (Friedensau) 1995 és 2001 között tanulmányokat, cikkeket, könyveket írt az adventista hittan kontinuitásáról és változásairól, hangsúlyt fektetve a doktrínáris fejlődésre. Arthur Patrick-ot (Avondale) pedig a szentély doktrínájának dinamikája érdekelte, lásd <https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35>.

20. Lásd www.thehaystack.tv/why-the-critics-of-the-investigative-judgment-have-failed.

21. Joe Greig, „The Doctrine of the Sanctuary as an Adventist Philosophy of History”, *Adventist Today*, 04(6), 10-13 (2006).

22. Lásd https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35/#_ftn21.

23. Az 1Pt 4:17 versében említett ítéletnek végső jellege van, és egyértelműen Jézus visszajövetele előtt történik meg (lásd 1Pt 4:5-7). Péter azért várta a saját korában, mivel Jézus megígérte, hogy még annak a nemzedéknek az idején vissza fog jönni (Mt 16:27-28; 24:34). Később azonban megértette, hogy Jézus visszajövetele feltételekhez kötött (2Pt 3:11-12; Mt 24:14). Péternek Isten kinyilatkoztatta az advent és az ítélet eszményi és lehetséges idejét (ahogy az a tervében is szerepelt), Dánielnek pedig rejtett formában nyilatkoztatta ki, hogy azt majd csak a vég idején lehessen megfejteni.

24. Habár a keresztény többség nem foglalkozott, és ma sem foglalkozik az ezer év előtti ítélet doktrínájával, és annál kevésbé ismeri el az igazságot, hogy ez az ítélet 1844-ben vette kezdetét, volt mégis néhány nem adventista teológus, aki felfedezte ennek a tannak a lényegét: Josiah Litch (1841), Thomas Robinson (1882), Joseph Seiss (1913), Helmut Lamparter (1992).

A MEGKÜLÖNBÖZTETŐ... KÜLÖNBSÉG

Visszatekintvén a végéhez közeledő évre, hálásak vagyunk Istennek az Ő támogatásáért és vezetéséért. Sokan közülünk nehéz próbákon, szenvedéseken, gyöttrő tapasztalatokon mentünk keresztül, de volt részünk örömökből és mennyei áldásokban is. Ami reménységgel tölt el, az az, hogy nem vagyunk egyedül az élet és a hit harcában. Szolgálatunk ösvényein őrt áll Örök Védelmezőnk, Aki az Út, az Igazság és az Élet, s Akinek a kezében van a sorsunk. Ő kész megvigasztalni és megerősíteni a megpróbáltatást, kész megszabadítani terheiktől a roskadozókat, és fényes jövőt biztosítani a megtérőknek.

A szüzek Máté 25:1-13 verseiben lejegyzett példázatában Jézus a visszajövetele előtt élők magatartásáról beszél. Ez a parabola felszólít, hogy úgy alakítsuk életünket, hogy folyamatosan ez az esemény lebegjen a szemünk előtt.

A LÁTSZAT CSAL (1-5 VERSEK)

Nem ítélezhetünk egy ember felett csupán a látszat alapján. Az igazi jellem a próbákban ismerszik meg. Egy bizonyos pontig nem látszik semmi különbség a tíz szűz magatartása között: mindeniküknek van lámpása, mindenik lámpásban van olaj, mindenik lámpás ég, mindenik szűz várja a Völegényt, az összesen elalszanak, és mind hallják az éjjeli kiáltást. Miért mondja mégis az Üdvözítő, hogy öt közülük bölcs, öt pedig balga? Ma az emberek nagy figyelmet fordítanak a külső megítélésre. Hatalmas összegeket költenek a kinézetre, a drága kozmetikumokra, a márkás ruhákra.

A külső tekintetében nincs mit felrónunk a tíz szűznek... És mégis... Ha csak a külsőnkkel foglalkozunk, és csak egy-két dolgot változtatunk meg az életünkben anélkül, hogy őszintén megtérnénk és újjászületnénk, semmit sem érünk el. A megtérés nem csupán egy a többségtől eltérően más nyugalomnap ünneplése, de még az életmód megváltoztatása sem. Az igazi megtérés a gondolkodás, a beszéd és a magatartás megváltozásában nyilvánkozik meg.

Sátánt nem zavarja, hogy az emberek templomba járnak, amíg úgy élnek, mintha sosem jártak volna templomban. Nem aggódik amiatt, hogy hisznek Istenben, de úgy élnek, mint akik sosem találkoztak Krisztussal. Nem nyugtalanítja, hogy egyesek olvassák a Bibliát és a Prófétaság Lelke írásait, de mindez nem látszik az életükben. Egy egész életen keresztül hirdetheted, hogy várod Krisztust, de ha Krisztus nem él a szívedben, mi haszna?

„A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot... Istenszolgálatuk formássá válik... Hűségesebbnek lenni nem jelenti azt, hogy életünket hitelvekhez igazítjuk, hanem azt, hogy megengedjük a Szentléleknek, hogy az Üdvözítő jellemének képmására alakítsa jellemünket. A vallásos alakítás nem segít.

A MEGKÜLÖNBÖZTETŐ... KÜLÖNBSÉG (6-8. VERSEK)

Mi a különbség a bölcs és a bolond szüzek között? Ismerhetjük az evangéliumot, a Törvényt és a próféciákat, de ha nincs a szívünkben a Szentlélek, jellemünk nem változhat meg. A Szentlélek nélkül nem különböztethetjük meg az igazságot a hamisságtól. Szentlélek nélkül nem győzhetjük le bűneinket és gyengeségeinket. „Az igazság elmélete a Szentlélek jelenléte nélkül semmit sem ér.”² Ha nem munkálkodik szívünkben a Szentlélek, nem foglalkoztat felebarátaink üdvössége sem!

Ha szeretnénk, hogy egyházunk minőségileg is növekedjen, nem csak létszámban, az első lépés, amit meg kell tennünk az, hogy szeressük egymást. Bárki, aki belép gyülekezetünkbe, látja, hogy van-e köztünk szeretet, vagy pedig nincs. Ha megtapasztalják körünkben a szeretetet, sokan közöttünk fognak maradni. Habár azt mondják, hogy nem az emberekért, hanem Istenért megyünk a gyülekezetbe, az újonnan érkezettek a közösségben tapasztalható légkör az, ami megtartja, vagy elűzi, nem csupán Isten igazsága.

A világnak szüksége van ma igazi keresztyénekre, emberekre, akiknek az életében látszanak a Lélek gyümölcsei (Gal 5:22-23). Az emberek hiányolják a szeretetet és a békét, és vágnak arra, hogy ők is szeretetet és reménységet továbbítsanak felebarátaik felé! Ha bennünk él a Szentlélek, az öröm, a béketűrés és a kiegyensúlyozottság emberei lehetünk. Jóságosak és együtt érzőek vagyunk, kedvesek, és önuralmat tanúsítunk minden körülmény közepette. „A Szentlélek bensőséges munkája abban nyilvánul meg, hogy az emberek látják bennünk a mennyei szeretet megnyilatkozását.”³ Látják bennünk Krisztus szerete-

tét. Ez a megkülönböztető különbség, amire a világnak szüksége van!

A JELLEMET NEM LEHET KÖLCSÖNVENNI (9-13. VERSEK)

Sok mindent kölcsönkérhetünk ezen a földön: ruhát, biciklit, autót, a jellemet viszont nem. A lelkiség nem öröklhető, egyik ember nem adhatja át a másiknak. Ha tehetsz valamit felebarátodért, tedd meg még MA! Látogasd meg, hívd meg egy szemináriumra, szólj hozzá egy jó szót, fogadd őt vendégül... Eljön majd az idő, amikor már semmit sem tehetsz a melletted élőkért: az élettársadért sem, gyermekedért sem, szomszédodért sem.

MIBEN ÁLLT A BOLOND SZÜZEK BALGASÁGA?

Abban, hogy emberektől próbáltak olyasmit beszerezni, amit csak Isten adhat meg (8. vers). Az emberek korlátozták, és sokszor csalódtunk bennük. Ők nem ismerték a Völegényt (12. vers). A balga szüzeknek meg kellett hallaniuk a legszomorúbb szavakat, amelyeket emberi fül hallhat: „Nem ismerlek titeket!” Gyakran azzal ámitjuk magunkat, hogy ismerjük Jézust, mivel ismerjük tanításait, olvastunk csodáiról... Jézus ismerete azonban ennél sokkal többet feltételez. Teljesen Tőle kell függünk, igazi, bensőséges kapcsolatban kell élnünk Vele, és új szívvel kell rendelkezünk, amelyet teljesen be kell, hogy töltsön az Ő szeretete.

„VIGYÁZATOK AZÉRT!” (13. VERS)

Naponta kell, hogy foglalkoztasson minket Krisztus visszajövetele. A Völegény várása nem jelent passzivitást. Felelősségteljeseknek kell lennünk, szüntelenül szolgálunk kell az evangélium ügyét, s a lámpásunkat égve őriznünk. Hogyan? Mondjuk el mindenkinek a kegyelem hírének (Kol 4:6), és szolgáljuk embertársainkat szeretettel. Kívánságunk az, hogy 2017-ben mindenikünk készen várja a mennyei Völegényt, és ami még fontosabb: Őhöz hasonlóan éljünk, s a Szentlélek gyümölcse mindenikünk életében látható legyen! ■

1. Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 310.

2. *Uo.*, 310.

3. *Uo.*, 317.

Florin Istrate, a Moldvai Egyházterület elnöke

GYAKRAN AZZAL ÁMITJUK MAGUNKAT, HOGY ISMERJÜK JÉZUST, MIVEL ISMERJÜK TANÍTÁSAIT, OLVASTUNK CSODÁIRÓL... JÉZUS ISMERETE AZONBAN ENNÉL SOKKAL TÖBBET FELTÉTELEZ. TELJESEN TŐLE KELL FÜGGNÜNK, IGAZI, BENSŐSÉGES KAPCSOLATBAN KELL ÉLNI VELLE, ÉS ÚJ SZÍVVEL KELL RENDELKEZNI, AMELYET TELJESEN BE KELL, HOGY TÖLTSÖN AZ Ő SZERETETE.

Változtass meg egy életet, és megváltoztatod a világot!
Változtass meg egy életet, és megváltoztatod a világot!

Hit Istenben

Hit Istenben

Integritás

Kiválóság

Átláthatóság

Emberek iránti szeretet

Emberek iránti szeretet

A romániai ADRA a társadalmilag sebezhető helyzetben lévő személyek érdekében tevékenykedik, öt területen: gazdasági fejlesztés, alap nevelési és egészségügyi képzés, harc a családi erőszak ellen, a természeti katasztrófák sújtotta személyek támogatása és a hátrányos társadalmi rétegek asszisztenciája. Önkéntesként, szponzorként vagy adományozóként hozzájárulhatsz ahhoz, hogy ezen nehézségekkel küszködő személyek élete megváltozzon.

Kapcsolatba léphetsz velünk az alábbi címen: B-dul Pache Protopopescu Nr. 85, Sector 2, 021415 București, România
Telefon: + 40 21 25 25 117
Fax: + 40 21 25 28 690
E-mail: office@adra.ro
www.adra.ro

Együttműködés

Önkéntesség

Önkéntesség

Együttműködés

Átláthatóság

Integritás